



หนึ่ง เทียนอึ้งเทียน

บริเวณถนนดินแดงของป่าแถบชายแดนเมืองผู่เออร์¹ รถออฟโรด
สี่เขี้ยวแก่มากำลังเคลื่อนตัวไปด้วยจังหวะไม่ช้าไม่เร็ว ทำรถอันเป็นกระบะยกสูง
เดิมเป็นที่เก็บของ แต่บัดนี้กลับกลายเป็นที่บรรทุกชายหญิงหลายช่วงวัย

พวกเขาถูกมัดมือและเท้าพร้อมทั้งมีผ้าคาดตาลีหีบปิดประสาทการมองเห็น
ทั้งหมดมีสีหน้าหวาดกลัวและหวั่นเกรงถึงขีดสุด แม้แต่หายใจยังต้อง
ระมัดระวัง เพราะไม่รู้ว่าจะตากรมต่อจากนี้จะเป็นเช่นไร ถัดจากกระบะยกสูง
ไปเล็กน้อยปรากฏสองบุรุษวัยฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่อันเป็นสาเหตุของความ
อึดอัดทั้งหมด พวกเขาถืออาวุธครบมือคอยควบคุมผู้คนบนรถและสำรวจภัย
รอบข้าง

กึก กึก

ล้อยกสูงอันเป็นเอกลักษณ์เหยียบหินก้อนโต ตัวรถโยกไหวรุนแรง ส่ง
ผลให้สินค้าชั้นดีที่ระกระเทบกัน บ้างร่างกายกระแทกเข้ากับผนังโลหะแกร่ง

¹ เมืองผู่เออร์เป็นนครระดับจังหวัดอยู่ทางตอนใต้ของมณฑลหยุนหนานหรือยูนนาน
มีชายแดนติดกับเวียดนาม ลาว และพม่า ของขึ้นชื่อคือชาผู่เออร์



ทว่าหาได้มีผู้ใดบิปรปากหรือส่งเสียงให้รำคาญใจ ทำเพียงแสดงความเจ็บปวดบนใบหน้าเท่านั้น

ทว่ามิใช่กับบุรุษผู้ถืออาวุธที่มีพลังทำลายล้างสูง เพียงทานเยี่ยหงบเห็นวาลินคำของเถ้าแก่ไม่ถูกถนอมก็มีท่าทีหงุดหงิดเล็กน้อย แม้ต้องการเพียงอวยวะภายใน แต่ก็ให้กระทบกระเทือนมิได้ เพราะเขาเองมีอากูรู้ว่าจะส่งผลต่อความสมบูรณ์ของลินคำหรือไม่

ทานเยี่ยหงบซึ่งตาใส่พร้อมกับตะโกนลั่นราวฟ้าผ่า “เสี่ยวห่วย ระวังหน่อย!”

“โทษทีพี่เยี่ย” เสี่ยวห่วยพูดอย่างขอไปที ทานเยี่ยหงบเลิกคิ้ว จ้องด้วยแววดาตุตัน มือกำกระบอกปิ่นจนเกิดเสียงกึกกัก เสี่ยวห่วยได้ยินก็ชะงัก ความหวาดกลัวแล่นเข้าจู่โจมกลางจิตใจ รีบก้มหน้าขอโทษยกใหญ่ “ขอโทษครับพี่เยี่ย ฝะ...ผมจะระวัง”

“ดี เพราะจะไม่มีครั้งที่สอง” ทานเยี่ยหงบยังข่มขู่ด้วยน้ำเสียงตุตัน

เสี่ยวห่วยกลืนน้ำลาย แล้วรีบเพิ่มความระมัดระวังดังที่ถูกขู่ ใครๆ ก็รู้ว่าพี่ใหญ่เป็นคนจริง ขึ้นไม่ทำตัวดีๆ ปากกระบอกปิ่นคงเล็งมาที่เขาสักวัน

ทานเยี่ยหงบเห็นเช่นนั้นก็พอใจ ก่อนจะหันไปสำรวจเหล่าลินคำ ในกลุ่มมีสาวน้อยใบหน้าจิ้มลิ้ม เห็นความนวลเนียนละเอียดของผิวก็เพลินนึกถึงรางวัลที่เถ้าแก่จะให้เสียไม่ได้ ตรวจดูคนพวกนี้เสี่ยวห่วย หากสมบูรณ์พร้อมคงรับจ้างตั้งครมได้ หากไม่เป็นเช่นนั้นก็ยังทำงานบริการเพื่อความสำราญของผู้ชาย คำนวณดูแล้วสาวๆ พวกนี้มีประโยชน์อีกมาก ยิ่งกว่าคนชราภาพที่ได้มาบางคนเสียอีก

ได้มาเยอะอย่างนี้ ครั้งนี้เขาคงได้รางวัลก้อนโต

แค่นี้ถึงทานเยี่ยหงบก็น้ำลายไหลแล้ว เพลอเดียวเดียวรถที่วิ่งเร็วก็ค่อยๆ ชะลอตัวลง เขามองปราดเดียวก็พบว่าบัดนี้ตนและสหายเดินทางมาถึงหน้าประตูฐานลับแล้ว ทานเยี่ยหงบถอนสายตาดูจากเด็กสาวหน้าตาพริ้มเพรา หันไปสนใจมองเบื้องหน้าฐานลับ ท่ามกลางแมกไม้ป่าเขาอันอุดมสมบูรณ์

“พี่เย้ยมาแล้ว” เสียงตะโกนปานระฆังดังมาจากหอคอยสูงเป็นสัญญาณบอกสหายเบื้องล่าง เพียงครู่ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่หน้าตาดุตันสองคนก็วิ่งไปจัดการอุปกรณ์ขวางกั้นที่ทำจากไม้และลวดหนามออกจากประตู ตัวรถที่ชะลออยู่จึงเร่งความเร็วขึ้นอีกครั้ง ก่อนจอดนิ่งสนิทบริเวณหน้ากระท่อมหลังหนึ่ง

ห่านเย้ยหึ่งที่กระโดดลงจากรถคนแรกตะโกนบอก หลังจากเปิดด้านท้ายพร้อมส่งเสียงให้เหล่าผู้ถูกจับลงมาจากยานพาหนะ “ถึงแล้ว รีบลงมาเร็ว” ครั้นเห็นท่าทางเชิงซื่ออืดอาดของคนบนรถ ห่านเย้ยหึ่งก็ตะโกนเร่งรัวอีกครั้ง “เร็ว!”

สตรีรูปร่างบอบบางสะอึงโหยง รีบกระวีกระวาดลงมาอย่างหวาดกลัว ห่านเย้ยหึ่งยืนดูความเรียบร้อยพักหนึ่งก็พยักหน้าสั่งคนรับช่วงดูแลต่อ เพราะตนต้องไปรายงานนายใหญ่ คาดว่าคราวนี้ถ้าจะต้องพอใจไม่น้อย เพราะสินค้าที่บางส่วนเป็นหยกงามไม่ต่างจากหยกมันแพะล้ำค่า

“เสี่ยวซาน แก่จัดเวรยามให้ดีล่ะ” ห่านเย้ยหึ่งกำชับด้วยใบหน้าดุตันเช่นเดิม

“ครับพี่เย้ย” เสี่ยวซานขานรับขันแข็ง ก่อนจะรีบไล่ต้อนคนเข้าสู่ห้องซึ่งรอตรวจสุขภาพแล้วจำแนกไปยังที่ต่างๆ หากเป็นชายเพียงผ่าเครื่องในออกมาขาย ส่วนหญิงก็มีตัวเลือกมากหน่อย

แล้วห่านเย้ยหึ่งก็แยกตัวเดินไปที่กระท่อมอีกหลัง

ถัดจากฐานลับขบวนการค้ำมนุษย์และยาเสพติดไปไม่ไกลนัก บุรุษสวมชุดลายพรางเข้ากับสภาพแวดล้อมลดทล้องส่งทางไกลลง แล้วพลิกกายพิงแผ่นหลังกับกิ่งไม้แข็งแรง ใบหน้าทาสีอำพรางทอดมองอย่างไร้จุดหมาย พลังเคาะปลายนิ้วชี้ลงบนเครื่องมือสื่อสารที่ซ่อนอยู่ในหูสองครั้ง เสียงครี๊ดดังขึ้นแสดงถึงการเชื่อมต่อสัญญาณ

“กองบัญชาการ” เสียงทุ้มกล่าว

ชั่วระยะหนึ่งอีกฝ่ายก็ตอบรับ “ที่นี่กองบัญชาการ สถานการณ์เป็น



อย่างไร”

หน่วยสื่อสารแห่งกองบัญชาการทหารติดต่อกลับมาด้วยสัญญาณชัดเจน เถียนเหอหลิวหัวหน่าทีมหน่วยรบพิเศษส่งสัญญาณมือให้คนในทีมทั้งหมดได้ยินก็พยักหน้า ครู่หนึ่งจึงมุ่งศูนย์รวมสายตากลับไปยังสถานที่เดิม

ดวงตาเถียนเหอหลิวเปล่งประกายด้วยความมุ่งมั่น แล้วติดต่อกองบัญชาการอีกครั้ง “เป้าหมายเข้าถึงที่เรียบร้อยแล้ว พร้อมปฏิบัติการ”

เสียงขานรับดังผ่านเครื่องมือสื่อสารของทุกคน “ดี... เริ่มปฏิบัติการได้”

หัวหน่าทีมหน่วยรบพิเศษยกนิ้วขึ้นระดับสายตา หมายถึงทุกคนสำรวจก่อนส่งสัญญาณให้แยกออกเป็นสี่กลุ่ม หนึ่งเฝ้ารอเป็นกำลังสนับสนุน ส่วนที่เหลือทำหน้าที่บุก!

พลันป่าที่เงียบสงบก็เริ่มมีการเคลื่อนไหว เหล่านายทหารแยกย้ายไปตามหน้าที่ โดยกลุ่มที่หนึ่งวางระเบิด อีกกลุ่มจัดการผู้ลาดตระเวน และกลุ่มสุดท้ายคอยช่วยเหลือตัวประกัน ส่วนหัวหน่าทีมอย่างเถียนเหอหลิวนำเพื่อนคู่ใจสองคนแยกตัวมุ่งไปยังทิศทางที่เป็นห้องเก็บข้อมูลของขบวนการค้ายาเสพติดและยาเสพติด

ด้านทีมช่วยเหลือตัวประกันประกอบด้วยสมาชิกสี่คน เถียนอิงเทียนผู้รับหน้าที่หัวหน่าทีมกำลังเคลื่อนตัวไปยังสถานที่กักกันอย่างว่องไว เช่นเดียวกันกับลูกทีมที่มีความรวดเร็วไม่ด้อยไปกว่ากัน

ด้วยเป็นเวลาเที่ยงเข้าสู่ช่วงพัก คนส่วนใหญ่จึงอยู่ที่โรงอาหาร เหลือเพียงผู้ทำหน้าที่เฝ้าเวรยาม ทีมช่วยเหลือตัวประกันจึงเคลื่อนไหวได้อย่างคล่องตัวเกินคาด

ทั้งสี่กระโดดข้ามสิ่งกีดขวางเข้าไปหลบซุ่มที่กองไม้เก่าๆ อย่างรวดเร็ว เมื่อเห็นเหล่าขบวนการค้ายาเสพติดอาวุธครบมือเดินผ่านมา

“เห็นว่าเยี่ยงพาคณใหม่ๆ มา ผิดพรณผุดผ่องเหลือเกิน” คนทั้งสามพูดคุยกัน หนึ่งในสามมีแวตตาเป็นประกาย ด้วยหมายอยากจจะลิ้มเนื้อหวานๆสักครั้ง ก่อนสาว ๆ พวกนั้นจะถูกส่งตัวไปรับแขกที่ต่างแดน

“เฮ้ย! พวกเราไปดูกันดีหรือเปล่าวะ” คนตรงกลางพูดด้วยท่าทางและน้ำเสียงที่นักระหาย ก่อนจะโดนคนด้านขวามือกระชกเข้าช่องท้องเต็มแรง คนถูกชกกระชกตัวลอย สบตเสียวกร้าว ดวงตาเรืองวาวตั้งเลื่อ มือกดแน่นแนบอยู่บริเวณหน้าท้องที่จุกจนแทบหายใจไม่ออก “แกทำอะไรหาอยากตายรี”

เจ้าของชกสวนกลับไปทันทีทันควัน “แกนะสิอยากตาย ชื่นไปยุ่งกับเด็กสาวพวกนั้น ถ้าแกไม่เอาแกไว้แน่”

ใบหน้าสองชายผู้หิกระหายพลันซีดลง พวกเขารู้ถึงความโหดร้ายของเจ้าแกเป็นอย่างดี จึงพูดเสียงงึมงำ “ก็แค่พูดไปอย่างนั้น ไม่ได้ทำจริงๆ เสียหน่อย”

“เฮอะ! อย่ามาพูด นี่ถ้าฉันร่วมด้วย แกคงเล่นไปแล้ว” อีกคนเอ่ยอย่างหัวเสีย รู้จักกันมานานทำไมเขาจะไม่รู้นิสัยสองคนนี้นัก

หัวหน้าทีมช่วยเหลือตัวประกันที่กึ่งนั่งกึ่งเอนอยู่ที่กองไม้ ได้ยินเสียงหยุดฝีเท้าก็ส่งสัญญาณมือให้ลูกทีม ทั้งสามพยักหน้าก่อนจะค่อยๆ เคลื่อนกายไปอย่างแผ่วเบาไร้เสียงราวกับดินเเมว

ด้านเถียนอิงเทียนสั่งการเสร็จก็หันอาวุธสงครามที่มีพลังยิ่งกว่าหัตถ์รายนัดต่อหน้าทีไปสะพายไว้ด้านหลัง เพราะหากนำมาใช้เวลานี้จะเกิดปัญหาได้ คนฝีเท้าแผ่วเบาออกไปด้านหลังเป้าหมาย จัดการหักกระดูกต้นคอชายฉกรรจ์รูปร่างสูงใหญ่

เสียงกรอียดขึ้น อึดใจต่อมาเสียงคล้ายคลึงกันก็ดังขึ้นไล่เลี่ยกัน ทีมช่วยเหลือตัวประกันทั้งสี่พยักหน้าให้กัน แล้วลากคนทั้งสามเข้าไปในมุมอับ

หลังจากนำร่างไร้วิญญาณของทั้งสามไปซ่อนในมุมลับสายตา ทั้งสี่ก็เคลื่อนตัวอีกครั้ง ไม่นานก็ถึงที่หมาย

สายตาเฉียบคมของเถียนอิงเทียนพิศมวงโดยรอบ คำนวณเวรยามก็พบว่าคนเฝ้าตัวประกันมีสี่คน สองคนตรงประตูกระท่อมกำลังเล่นเสียงทาสลูกเต๋า และอีกสองคนเดินเตร็ดเตร่อยู่อ้างด้านล้าง เถียนอิงเทียนส่งสัญญาณมือ

เจ้านายทวดฮวบลง พ่นลมหายใจแผ่วๆ ก่อนหยุดไปตลอดกาล

เถียนอิงเทียนยืนดูผลงานแล้วแสดงท่าทางพึงพอใจ ผิดกับอีกคนที่แยกเพียวอิงพันจนได้ยินเสียงดังกรอด ปีนในมือเตรียมพร้อมลั่นไก

“ตายซะเถอะ” ชายคนหนึ่งสบถ

คิ้วเถียนอิงเทียนกระดกขึ้นทีหนึ่ง คิ้วปากลงน้อยๆ อาศัยจังหวะเพียงเสี้ยววินาทีวิ่งกดตัวต่ำเข้าประชิดแล้วเตะอาวุธนั้นกระเด็นหลุดมือ “ตะกี้ว่าไฉน... พี่ชาย”

เห็นลูกพี่ลูกปลดอาวุธอีกคน ทั้งถูกแยบยลเช่นนี้ กลุ่มคนที่เหลือก็เริ่มเดือดดาลขึ้นมาบ้าง งอปลายนิ้วลั่นไกทันที เถียนอิงเทียนเคลื่อนไหวเร็วในชั่วพริบตา ก็ปลดอาวุธกระบอกสั้นได้อีกราย

มือข้างหนึ่งของเถียนอิงเทียนควงปืนสั้น อีกข้างยกปลายนิ้วจตริมฝีปากเครื่องหน้าถูกอำพรางด้วยสีดำต่างจนไม่เห็นเค้าโครง ทว่าคนโดยรอบก็พอสังเกตได้ว่านัยยะของคนคนนี้มีอารมณ์ขันมากเพียงใด หลังจากเก็บอาวุธเถื่อนกระบอกนั้นไว้ด้านหลังเอว เถียนอิงเทียนก็ปรายตามองคนทั้งสี่ ฉีกยิ้มยิงฟันให้ทีหนึ่ง “ซู... อย่าเอะอะน่าพี่ชาย”

“บัดซบ” ชายร่างท้วมใบหน้าบิดเบี้ยวจนหน้าผากย่นยับสนบอย่างเกรี้ยวกราด แววดาสนี้เข็มอัดแน่นด้วยแรงอาฆาต รีบดึงมีดออกจากข้างเอวควงไปมาสองสามครั้งอย่างข่มขู่

เถียนอิงเทียนมองท่วงท่าดังกล่าวแล้วยิ้ม อีกทั้งกวักมือเชิญชวน “มาสิพี่ชาย”

โดนยั่วยั่วทั้งจากสายตาและท่าทางเช่นนี้ ชายร่างท้วมไม่รอช้ารีบวิ่งตรงดิ่งเข้ามาจัดการ

จากนั้นการต่อสู้ขนาดย่อมจึงเริ่มต้นขึ้น... ทักษะการต่อสู้ระยะประชิดถูกนำมาใช้

ต่อสู้กันได้สองสามกระบวนท่า เถียนอิงเทียนต้องยอมรับว่าชายคนนี้มีทักษะการต่อสู้ระดับไม่ชั่วร้ายซะทีเดียว แต่ก็มิจุดบอดเรื่องหนึ่งคือร่างกายเทอะทะ



ไปหน่อยจึงเคลื่อนไหวช้า ดังนั้นจึงฉวยโอกาสขณะเอียงตัวหลบคมมีดโค้งที่
แทงทแยงลงมา ม้วนตัวตะเข้ที่ลำตัวของชายร่างท้วม

แรงมหาศาลกระแทกเข้ากึ่งกลางลำตัวผายนั้นอย่างจัง ชายร่างท้วม
ถึงกับทรุดฮวบลงกับพื้น “อะ...อีก”

สมุนทั้งสามเห็นท่าไม่ดี รีบวิ่งเข้าไปพยุงทันใด “ลูกพี่”

คนเป็นลูกพี่หวั่นเสีย สลัดมือที่จับอยู่ออก แล้วทวาดลั่งให้สมุนทั้งสาม
เข้าไปจัดการผู้บุกรุก “ยืนเชื่อยอยู่ทำไม รีบช่วยกันจัดการมันลึะ”

มุมปากของเถียนอิงเทียนยกโค้งเจือรอยยิ้มละมุน กวักมือเรียกอีกครั้ง
ด้วยท่าทางตื่นเต้น ในเมื่อไม่ยอมถอย เถียนอิงเทียนคนนี้ก็จะต้องให้ “มาลี
พี่ชาย... มา”

อีกด้านหนึ่งของกระท่อมที่อยู่ลึกเข้าไปในฐานลับร้าง ภายนอก
ดูเหมือนกระท่อมทั่วๆ ไป ทว่าภายในกลับโอะอำกว่ามาก เพราะมีเครื่องอำนวยความสะดวกครบครัน เจ้าของกระท่อมหลังนี้คือหยุนเตี้ยน หรือเถ้าแก่ใหญ่
ของค่ายลับแห่งนี้

หยุนเตี้ยนเป็นลูกครึ่งสองเชื้อชาติ เขาจึงมีรูปร่างกำยำค่อนไปทางท้วม
ผิวเข้ม อีกทั้งกิริยาท่าทางและใบหน้าดูดุน มองแล้วคล้ายกับมีรัศมีอันตราย
แผ่ออกจากร่าง ขณะรอให้คนสนิทมารายงานความคืบหน้าของงาน มือสาก
ด้านของหยุนเตี้ยนกดลิ้นหนักขึ้นเพื่อไม่ให้เกิตรอยเส้นเด่นชัด

“เถ้าแก่ พี่เยี่ยมาแล้วครับ”

ลูกน้องหน้ากระท่อมตะโกนบอก หยุนเตี้ยนดวงลี้วในมือ แล้วเปล่ง
เสียงอนุญาต โดยไม่ละสายตาและมือจากไม้สลักที่ใกล้เสร็จสมบูรณ์แล้ว “ให้
เข้ามา”

ไม่นานหนานเยี่ยหิงก็ก้าวเข้ามา หลังเสียงฝีเท้าหยุดลง ชั่วประเดี๋ยวเขา
ก็ได้ยินเสียงของหนานเยี่ยหิง “ทุกอย่างเรียบร้อยครับเถ้าแก่”

หนานเยี่ยหิงรายงานผลงานมองเห็นงานของเถ้าแก่อย่างสนใจ เห็นได้ชัดว่า

คืบหน้าไปกว่าเมื่อสามวันก่อนมากนัก

“ดี” หยุนเตียนผงกิริษะ ใช้ปลายนิ้วลูบเศษไม้ให้หลุดออก ก่อนก้ม
หน้าลงต่ำแล้วเป่าลมหายใจคราหนึ่ง เศษไม้เล็กๆ ก็หลุดลอยกลายเป็นม่าน
ฝุ่นบางๆ เผยให้เห็นไม้สลักลวดลายงดงามสมบูรณ์แบบ

หยุนเตียนค่อยๆ เผยยิ้ม พิศมองผลงานนั้นด้วยแวตาทึ่งพอใจ ก่อน
โน้มตัวไปหยิบถุงขนาดเล็กไม่ใหญ่ออกจากลิ้นชักด้านข้างแล้วโยนให้
หานเยี่ยงหิง “นี่รางวัล แก่ไปพักได้แล้ว อีกวันสองวันฉันจะพาไปติดต่อกาน”

หานเยี่ยงหิงรับถุงเงินมากอด สัมผัสได้ถึงความหนาของตัวเงิน ใจพลัน
ลึงโลดจนแวตาทันเป็นประกาย อึดใจหนึ่งก็โค้งตัวขอบคุณ แล้วเดินพลีตัว
จากไป แต่ไปได้ไม่กี่ไกลนัก เสียงปิ่นก็ดังมาจากสถานที่ไกลๆ

ปัง!

หยุนเตียนพลันวางผลงานในมือลง บนใบหน้าปรากฏความฉงนและ
กังวลใจ “เกิดอะไรขึ้น”

หานเยี่ยงหิงรีบวิ่งกลับมา “ถ้าแก่ เสียงนั้นมัน...”

ทั้งสองสบตากันครู่หนึ่ง ก่อนจะรีบออกไปจากกระท่อม

“มีใครได้ยินไหม เกิดอะไรขึ้น เกิดอะไร” หานเยี่ยงหิงติดต่อบุคคล
สื่อสาร แต่ก็ไร้การตอบรับ

หยุนเตียนนิ้วหน้า ฟังจากทิศทางแล้วคาดว่ามันจะมาจากทางที่คุมขัง
ขบคิดอยู่ชั่วอึดใจ ก็ทวาดสั่งการ “เตรียมอาวุธ”

ในขณะเดียวกัน ด้านสถานที่ต้นกำเนิดเสียง เจ้าของเสียงปิ่นกำลังจ้อง
มองคนกลุ่มหนึ่งด้วยใบหน้าถมึงทึง ด้านกลุ่มทหารที่มอพยพนั้น ได้แต่แสดง
สีหน้าเคร่งเครียด เพราะไม่คิดไม่ฝันว่าจะมาเจอคนกลุ่มนี้เข้า

“มารดามันเถอะ!” เกียนอิงเตียนที่อยู่อีกด้านได้ยินเช่นนั้นจึงสบถอย่าง
หัวเสีย จากการคาดการณ์เสียงปิ่นนั้นน่าจะดังมาจากทีมช่วยเหลือตัวประกัน
ที่แยกตัวออกไป คงถูกค้นพบระหว่างทางหลบหนี ด้วยเหตุนี้จะมีเวลา
กับชายฉกรรจ์เหล่านี้ไม่ได้แล้ว พี่ชาย ดูท่าว่าจะเล่นด้วยไม่ได้แล้ว เรามารีบๆ

จบเกมกันเถอะ”

หลังพูดจบดวงตาสีฟ้าก็แข็งกร้าวขึ้น จากนั้นจึงออกแรงหักกระดูกต้นคอของคู่ต่อสู้ ส่งร่างพอมแห่งไปนอนเป็นเพื่อนกับอีกสี่คน มีดสั้นที่ปักอยู่บนร่างอีกฝ่ายถูกดึงออกมาเช็ดลวกๆ กับขาทางเกง แล้วเธอก็เริ่มวิ่งอีกครั้งไม่นานก็มาถึงที่หมาย อาวุธปืนครบครานเล็ดบางๆ ถูกปาลออกไปจัดการคนที่กำลังได้กระสุนไปมากับเพื่อนร่วมทีม

หนึ่งในขบวนการค้ายาเสพติดทรุดกายลง นายทหารทั้งสามหันไปมองที่มาของอาวุธมีดคมกริบ เห็นร่างทะมัดทะแมงของสหายร่วมรบก็ยิ้ม เรียกออกมาพร้อมกัน “เหล่าเหียน²”

เถียนอิงเถียนยิ้มพลางโบกมือให้นิดๆ แล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมเรียบขาดหลังจากได้ยินเสียงฝีเท้าใกล้เข้ามา “รีบไป พวกนั้นกำลังแห่กันมา”

ฟังจากเสียงแล้ว จำนวนคงไม่น้อยกว่าสิบคน

ทั้งสามพยักหน้าแล้วรีบพาตัวประกันออกเดินทางอีกครั้ง เถียนอิงเถียนมองสำรวจเส้นทาง เห็นว่าเบื้องหน้ามีทางอยู่สามสาย จึงเลือกไปเส้นทางตรงข้ามกับสหายร่วมรบ ปืนที่เหียนอิงเถียนหลังเอวถูกหยิบขึ้นมาใช้ ก่อนลั่นไกล่อหลอกให้ผู้คนวิ่งตามมาทางทิศที่ตนอยู่ทันที เพราะสถานการณ์เช่นนี้จะมีกลอุบายใดดีเท่าส่งเสียงตะวันตกใจมตีตะวันตก³ อีกเล่า

เถียนอิงเถียนวิ่งผ่านป่าโปร่ง ก่อนจะกระโดดขึ้นไปบนกระท่อมหลังหนึ่งแล้วหลบเข้ามูมอับ ลอบสังเกตภายนอกผ่านช่องว่างของกระท่อมซอมซ่อแผนการของตนนั้นได้ผลชะงัดนัก เพราะกลุ่มคนแห่แห่นมาตามเสียง พวกนั้นมีอาวุธครบมือ ตาสีฟ้าก็เฝ้ากวาดมองประเมินสถานการณ์ รวบรวมผู้มีอาวุธร้ายแรงและไม่ร้ายแรง เมื่อเสร็จเรียบร้อยก็เริ่มจู่โจม

เริ่มแรกแสวงส่งเสียงดังในกระท่อม ล่อคนให้ขึ้นมาด้านบนแล้วจัดการ

² คำที่ใช้เรียกชื่อเพื่อนที่สนิทสนมในหมู่ผู้ชายจีน จะเติมคำว่า ‘เหล่า’ ไว้ด้านหน้า

³ คำว่า ‘ส่งเสียงตะวันตกใจมตีตะวันตก’ เป็นวิธีการทำให้อีกฝ่ายเข้าใจผิด

ทีละคน กลุ่มคนร่วมสืบลดจำนวนลงไปเรื่อยๆ ทว่าเหตุที่หว่านก็ครอบงำได้ไม่หมด มีสามคนที่ไหวตัวทัน จึงร่วมแรงกันเข้าจู่โจม

เถียนอิงเทียนเบี่ยงกายหลบหมัดของคู่ต่อสู้ อาศัยจังหวะเหมาะๆ ใช้เท้าถีบผนังไม้ส่งตัวขึ้นสู่ด้านบน แล้วปักมีดลงต้นคอซากของหนึ่งในคู่ต่อสู้ ม้วนตัวกลางอากาศไปรอบหนึ่ง ก่อนกลับสู่พื้นด้วยท่วงท่าสง่างาม ขณะเดียวกันก็ส่งมีดตำเล็บบางและคมเฉียบปักคออีกสองคน ก่อนจะกระโดดออกจากกระท่อม แล้วแอบย่องไปด้านหลังกลุ่มคนด้านล่าง

ด้านนอกเองก็เริ่มเกิดความสงสัยขึ้นมา เมื่อสหายเข้าไปแล้วไม่มีการตอบรับ ทั้งหมดสบตากันโดยมิได้นัดหมาย หัวอิดใจก็พยักหน้าให้กัน ก่อนพร้อมใจสาดกระสุนปืนเข้าไปด้านใน

เสียงปืนกระหน่ำดังครู่หนึ่งก็ค่อยๆ เงียบลง เนื่องจากคมมีดที่ปักต้นคออีกฝ่ายพรากวิญญาณให้หลุดลอย กายกำยำหมุนคว้างรอบหนึ่ง มือที่แข็งแกร่งฝืนบังคับไกปืนได้พักหนึ่งก็เสียบไป เถียนอิงเทียนรีบเก็บอาวุธคู่ใจ แต่ต้องรีบหมุนตัวแล้วยิงปืนไปเบื้องหลังเมื่อหางตาชำเลื่องเห็นกลุ่มคนวิ่งตรงมา

ปัง!

เพียงนัดเดียวชายคนนั้นก็ล้มลง เถียนอิงเทียนควงปืนกับปลายนิ้วแล้วเก็บไว้หลังเอวตามเดิม จากนั้นลับเท้าออกวิ่งอีกครั้ง

เสียงปืนประหนึ่งท่าฝนดังกึกก้องป่า ส่งผลให้เถียนเหอหลิวชะงักการเก็บข้อมูลจากห้องลับ ข้อมูลที่จะสาวไปสู่ตัวการใหญ่ที่ทำธุรกิจค้ามนุษย์และยาเสพติดในประเทศ

ขณะพัวกับเหตุการณ์ภายนอก เสียงเครื่องมือสื่อสารในหูก็ดังขึ้น “ตู่ย้าง⁴ เหล่าเถียนถูกล่าแล้ว”

“อะไรนะ” เถียนเหอหลิวนิ่งงันไปอึดใจหนึ่ง จากนั้นรีบเก็บข้อมูลให้เร็ว

⁴ ตู่ย้าง (队长) แปลว่าหัวหน้า หรือกัปตัน

ขึ้น ในหัวก็ครุ่นคิดอย่างไม่พอใจ

‘คนคนนั้นใช้ตัวเองเป็นตัวล่ออีกแล้วใช่หรือไม่’

เมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็รีบเก็บอุปกรณ์ซ่อนไว้ในที่ลับทันที

“ทางไหน” เกียนเหอหลิวถามด้วยน้ำเสียงเข้มขริม ฟังเดินๆ ดูสงบนิ่ง ดูน่าอ้างแข็ง แต่ทว่าในความเป็นจริงกลับแฝงด้วยความกังวลใจสุดขีด

“จุดบี” เสียงทุ้มของหนึ่งในทีมหน่วยรบพิเศษตอบกลับมา

เกียนเหอหลิวพยักหน้า กลับตาลงครุ่นคิด ภาพแผนที่รังลับแห่งนี้ปรากฏขึ้นในหัว ครั้นกำหนดได้ว่าจุดบีคือสถานที่ใด ก็รีบสั่งการด้วยเสียงเฉียบขาด “ทั้งหมดจัดการได้”

“รับทราบ”

ปัง ปัง ปัง

ไม่ทันที่จะได้ออกไปจากห้องลับ ลูกกระสุนก็กราดยิงมาจากทางขวา... เกียนเหอหลิวรีบหมุนตัวหลบเข้าที่กำบัง ก่อนจะโยนระเบิดมือใส่คนที่กระชกเข้ามา
ปั้ม!

ร่างของผู้ก่อการร้ายถูกแรงระเบิดอัดกระจายดูไบไม่ร่วง ค่ายที่เงียบสงบกลายเป็นสมรภูมิรบเต็มรูปแบบขึ้นมาทันที

“ตามมันไป” หยุนเตี้ยนหลบระเบิดได้อย่างเฉียดฉิว ทว่าก็ได้บาดเจ็บมาไม่น้อย เขาตะโกนลั่น มือข้างขวากดบาดแผลบริเวณไหล่ซ้ายก่อนจะรีบวิ่งเข้าไปในห้องข้อมูล ระเบิดเมื่อครู่สร้างความเสียหายให้ห้องไม่น้อย ทว่าก็ยังมีส่วนใช้งานได้

คอมพิวเตอร์ถูกเปิดพร้อมกับแสดงหน้าไฟล์ข้อมูลที่ถูกลบไปหมดเสร็จสมบูรณ์...

“บัดซบ ไปตามมันไป อย่าให้มันรอด” หยุนเตี้ยนกระแทกมือกับโต๊ะสภาพไม่สมบูรณ์อย่างท้อเสีย ประกาศเสียงกร้าวลงในวิทยุสื่อสาร แล้วรีบตรงไปยังพาหนะ มุ่งจัดการกับพวกหนูที่บุกเข้ามา

ต้องฆ่าให้หมด แล้วชิงไฟล์ข้อมูลกลับมาให้ได้

ปัง ปัง ปัง

เสียงป็นดังรูกไล่ตามมาในระยะประชิด เกียนอิงเทียนจึงเพิ่มจังหวะการสับเท้า หลบกระสุนที่ยังคงสาดกระหน่ำต่อเนื่องไม่ขาดสาย พร้อมทั้งลั่นไกปืนไปด้านหลังโดยไม่เหลียวมอง แนนอนว่าเธอยอมไม่ทำให้งบประมาณกองทัพสิ้นเปลือง หนึ่งนัดยอมหมายถึงหนึ่งชีวิต

ปัง ปัง

ผู้ไล่ล่าทรุดฮวบเมื่อกระสุนจากผู้หลบหนีทะลุร่าง ร่างไร้วิญญาณล้มขวางทางผู้อยู่ด้านหลังทำให้เคลื่อนไหวไม่ได้ตั้งใจปรารถนา นัก เกียนอิงเทียนจึงฉวยโอกาสนั้นออกตัววิ่งให้เร็วขึ้น พริบตาเดียวก็ทิ้งห่างจากศัตรูออกมาไกลโข

ยาวๆ ยังคงวิ่งต่อเนื่องจนถึงห่างออกมามากแล้ว เมื่อเห็นหัวหน้าที่มียืนอยู่ไม่ไกลก็โบกมือทักทายแล้ววิ่งไปสมทบ “ต๋วยจ่าง”

ครั้นได้ยินเสียงคุ้นหู เกียนเหอหลิวก็รีบเร่งพิศสำรวจเจ้าของเสียงหัวตังแต่หัวจดเท้า เห็นว่าไม่บาดเจ็บก็โล่งใจ พยักหน้าให้กันแล้วพากันวิ่งหลบออกไปจากสถานที่อันตรายแห่งนี้ ขณะเดียวกันก็ถ่ายทอดคำสั่งผ่านเครื่องมือสื่อสารทันที “ทีมหนึ่งจัดการ”

ทีมหนึ่งที่อยู่ปลายสายต่างพยักหน้ารับ แล้วลงมือกระเบิดที่ติดตั้งไว้ทั่วค่ายลับทันที “ครับ”

บีม!

เกียนอิงเทียนได้ยินเสียงระเบิดที่ดังมาจากทุกทิศทางมูมปากก็ปรากฏรอยยิ้มบางๆ พร้อมกับสับเท้าให้เร็วขึ้น ครั้นด้านขวาปรากฏกลุ่มไล่ล่ากลุ่มใหม่ เธอจึงอาศัยต้นไม้เป็นแท่นเหยียบส่งตัวลอยสูงขึ้นพร้อมประเบิดมือไปยังกลุ่มผู้ไล่ล่า

ตูม!

ระเบิดดังสนั่น คราวชีวิตของผู้ก่อการร้ายไปได้นับสิบ

เกียนอิงเทียนกลับลงสู่พื้นด้วยท่าทางดงาม แล้วออกตัววิ่งอีกครั้ง



ชั่วประเดี๋ยวก็หลุดพ้นจากการไล่ตามและมารวมกลุ่มกับเพื่อนๆ

ต้นไม้ใหญ่หลายต้นถูกใช้เป็นที่กำบัง เกียนอิ่งเทียนสำรวจโดยรอบ เห็นว่าหัวหน้าทีมจ้องอยู่ด้วยแวตาท่วงโยกโบกมือทักทาย ชั่วประหนึ่งฟ้าแลบ ก็หุดมือกลับมาดึงปืนสั้นออกจากข้างเอวอีกกระบอก กระหน่ำยิงฝ่ายตรงข้าม เมื่อกลุ่มคนเมื่อครู่ไล่ตามมาจนทันแล้ว “โง่... อะ”

‘หนูพวกนี้ตามเก่งกันจริงๆ’

ระหว่างรวบปืนอย่างดูเดือดยู่นี้ เกียนอิ่งเทียนก็สนทนากับเกียนเหอ-หลิวไปด้วย หลังจากเมื่อครู่เขามียอมตอบกลับคำทักทาย “เกียนต๋วยจางยังดี อยู่ไหม หือ”

“ยังดีอยู่” เกียนเหอหลิวชำเลื่องมอเล็กน้อย ก่อนจะตอบด้วยน้ำเสียง เข้มขรึม

เกียนอิ่งเทียนได้ยืนยันว่าเขาสบายดีก็ส่งยิ้มให้ ทว่ามิวายเขวaze พี่ชายช่างดู ไปเล็กน้อย “ก็... พูดได้นี่นา”

เกียนเหอหลิวขมวดคิ้วซึ่งตาดู กระโดดม้วนตัวหลบกระสุนมายังต้นไม้ ต้นเดียวกับมนุษย์ร้ายแรง แล้วลั่นไกปืนที่มีระยะการยิงไกล “มองคั้ตรู้”

เสียงทู่ๆ ที่ฟังดูโพละแข็งกระด้างกว่าที่เคย เกียนอิ่งเทียนแสรังทำท่า ขลาดกลัว “รับทราบขอรับท่านแม่ทัพ! อย่างนั้นก็ออกไปจากที่นี้กันเถอะ อยาก กินอาหารฝีมือคุณนายเกียนจะแย่แล้ว ไซ้ไหม”

รอยยิ้มอันเป็นเอกลักษณ์ปรากฏบนหน้าเกียนอิ่งเทียน พร้อมกับการ ขยิบตาข้างขวาหนึ่งครั้ง

หากับกิริยานี้มองก็คราเกียนเหอหลิวก็มักจะพ่ายแพ้เสมอ จึงผงกศีรษะ รับ เขาเองก็อยากกินกับข้าวฝีมือมารดาแล้วเช่นกัน! “ได้ รีบไปเถอะ”

ทั้งหมดจึงพากันหลบออกไปจากรังโจรที่มีสภาพไม่ต่างจากสนามรบ ตรงหน้า หลังจากการรวบกระสุนห่าใหญ่จบลง ระเบิดระลอกสองถูกจุดขึ้นอีกครั้งเพื่อให้มันใจว่าจะไม่มีผู้ใดเหลือรอด

บีม!

เถียนอิงเตียนยืนอยู่บนเครื่องบินอพยพซึ่งบินออกมาได้ระยะหนึ่งแล้ว ทว่าหุยังคงได้ยินเสียงสะท้อนฟ้า ‘ดูเหมือนที่มวาระเปิดจะเล่นงานหนักมือ ไม่น้อย’ ขณะครุ่นคิดพลันเสียงหนึ่งก็ดังขึ้นมาจากด้านหลัง “มีใครบาดเจ็บ หรือเป็นอะไรหรือเปล่า”

เมื่อหันไปมองก็พบว่าผู้กล่าวเป็นพี่ชาย...! เถียนเหอหลิว

เถียนอิงเตียนถอนสายตาดูจากบานหน้าต่างหันมามองสหายร่วมรบ ล่ารวมภายนอกไม่มีใครบาดเจ็บก็เปลี่ยนมาสนใจกับการถอดเครื่องมือ หน้าทรวงออกจากร่างกาย อารูทหนักๆ ถูกโยนลงข้างๆ ตามด้วยถุงมือและ อุปกรณ์อื่นๆ

“ผมไม่ครับ” ชายร่างสูงค่อนข้างท้วมเล็กน้อยส่ายหน้า พอคนนั้นข้างๆ ทำตาม ที่เหลือก็พร้อมใจกันส่ายหน้าด้วย

“แล้วเหล่าเถียนละบาดเจ็บตรงไหนหรือไม่”

เหล่าเถียนหรือเถียนอิงเตียนที่กำลังถอดเสื้อเกราะหนักๆ ส่ายหน้า “ไม่”

“ดี” เถียนเหอหลิวพยักหน้า แล้วหันไปสนใจกลุ่มคนที่ได้รับความช่วยเหลือ “แล้วพวกเขาละมีใครบาดเจ็บหรือไม่”

“มีคนหนึ่งครับ” แพทย์ทหารกล่าว ในน้ำเสียงแฝงความกังวลระดับหนึ่ง “แต่ว่าเธอไม่ยอมให้ผมตรวจดูครับ เพราะว่าเป็นจุดที่อยู่ใกล้หน้าอกของเธอ”

“ฉันจัดการเอง” เถียนอิงเตียนเหลือบมอง เมื่อเห็นว่าเป็นผู้หญิง ก็ขันอาสา พร้อมเดินไปดูคนได้รับบาดเจ็บ

เมื่อเถียนอิงเตียนขันอาสา ความอึดอัดของแพทย์ทหารก็ลดลง รีบพลิกทางให้โดยเร็ว “ทางนี้ครับ”

ด้านคนเจ็บ เมื่อเห็นว่ามีผู้ชายก้าวเข้ามาก็ส่ายหน้า กระถนร่างหนี พร้อมทั้งใช้มือกดบาดแผล “ไม่ อย่ามายุ่งกับฉันนะ”

ในสายตาของเถียนอิงเตียน แม้ใบหน้าของคนบาดเจ็บจะซีดเซียวมาก



แต่ยังพอมองออกว่าเธอกำลังเขินอาย “คะ...คุณเป็นผู้ชาย อย่ามาจับตัวฉันนะ”

เถียนอิงเถียนคิดว่าหากปล่อยเอาไว้ไม่ดีแน่ เพราะคนเจ็บเสียเลือดไปไม่น้อยแล้ว สังเกตได้จากคราบเลือดบนอาภรณ์สีเทาเข้ม มีบางส่วนแข็งเกรอะกรัง ทว่าตรงกลางยังชุ่มชื้น แสดงว่าบาดแผลด้านในมีขนาดใหญ่ จึงขับโลหิตสีเข้มออกมาไม่หยุด แม้ผ่านมาช่วงเวลาหนึ่งแล้ว

‘ແ່ລະ ຫາກຮັກຮ້າອາຈຈະໄມ່ທັນກາລ’ ເຢັນອິ່ງເຢັນໝັບຄວໄປມາຈນດັງກຽບ ສ່ວນນຶ່ງກໍປັດກະຕຸ້ມເສື້ອໄປຟລາງ ຮູ້ສຶກອີດັດກັບຊຸດເລະເທະນີ່ໄມ່ນ້ອຍ ດຶງຈະໄມ່ຮັ່ງເຢີຍແຕ່ເສັຽກາກົງແລ້ວທ່າງນ້ອຍກໍດີ ຈັດກາກັບຊຸດເຮັບຮ້ອຍແລ້ວ ເຢັນອິ່ງເຢັນກໍ່ຮັດໄປຫາແພ່ຍໂທກ ມື່ອເປື່ອນດິນຖືກທຳການສະອາດ ຕາມດ້ວຍການສວມຖືມື່ອຍາງສີຂາວຟຸ່ນກ່ອນຂ້າງເສື່ອ

ตรวจดูความเรียบร้อยของถุงมือสองสามครั้ง เถียนอิงเถียนก็มุ่งเข้าหาคนบาดเจ็บที่เริ่มต่อต้านด้วยการกระดกกายหนี กิริยาท่าทางนี้คล้ายกับประกาศว่า แม้ตายก็ไม่ยอมเปิดเผยร่างกายให้บุรุษได้เชยชม

เถียนอิงเถียนพลอดเคาะลิ้นเบาๆ ภูมิปัญญาที่ฉลาดใจที่เพิ่งเจอผู้หญิงหวงเนื้อหวงตัวเช่นนี้ แต่ก็อดหัวเสียไม่ได้ คนอะไรจะตายอยู่แล้วยังกลัวไม่เข้าทำอีก “วางใจเถอะน่า เดี๋ยวจะสั่งให้ทุกคนหันหลังให้ก็ได้”

ด้วยเข้าใจความรู้สึกที่ไม่เข้าคายไม่ออก เถียนอิงเถียนจึงยื่นข้อเสนอนี้ออกไป

“วางใจ...วางใจได้อย่างไรกัน ฉันเป็นผู้หญิง ไม่ยอมให้คะ...คุณ” คนบาดเจ็บซึ่งต่อต้านในช่วงแรกค่อยๆ ลดกิริยานั้นลง เปลี่ยนเป็นปากอ้าตาค้าง หลังเพ่งพิศคนตรงหน้าจนถ้วนถี่แล้วเห็นว่ามีบางอย่างแตกต่างออกไป ภายใต้อิฐก้อนล้ามรดรูปสี่ด้าปรากฏทรวงตรงของทรวงอก แม้ไม่มากมายก็แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างชายหญิง

‘คนคนนี้เป็นผู้หญิง!’

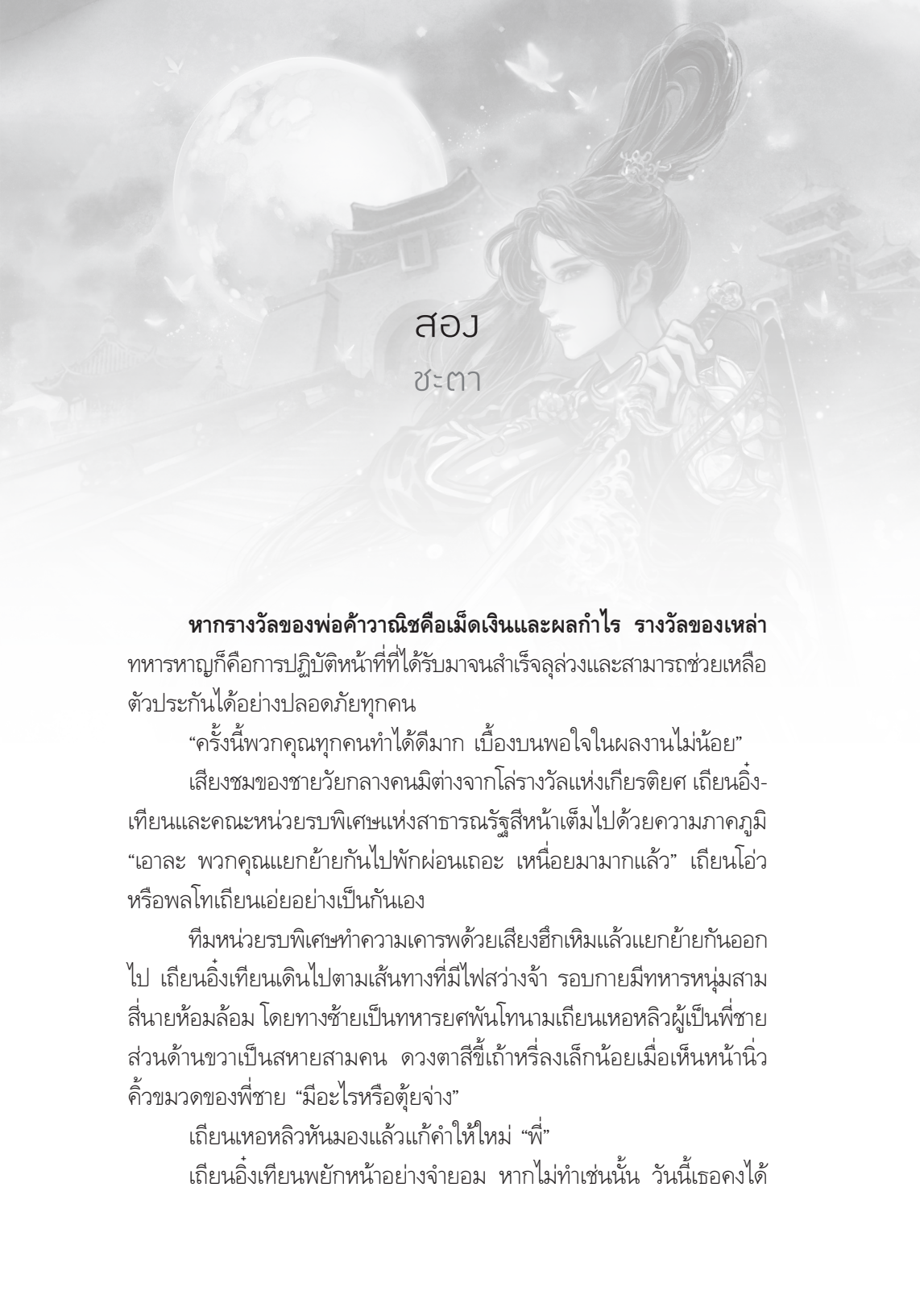
เถียนอิงเถียนมองแววตาตกตะลึงนั้นอย่างพึงพอใจ มุมปากทั้งสอง

ค่อยๆ ยกโค้งเป็นรอยยิ้มบางเบา เธอขึ้นเข้าที่อกตัวเอง เอียงหน้าน้อยๆ พร้อมขยิบตาให้

“ถูกต้องแล้ว... ฉันเป็นผู้หญิงนะ”

คนได้รับบาดเจ็บตื่นตะลึง ไม่ทันจะเอ่ยอะไร คนที่คิดว่าเป็นผู้ชายที่ว่า แท้จริงเป็นผู้หญิงก็เคลื่อนไหวเข้ามา “คะ...อะ”

ขณะจัดการบาดแผลให้ เธียนิ่งเพียวยังคงสัมผัสได้ถึงอาการตกตะลึง พริ้งเพริด แม้เห็นแววตาเช่นนี้บ่อยครั้ง แต่ไม่ว่ากี่คราที่พบเจอ เธอก็ไม่รู้สึก สนิททุกที



สอง

ชะตา

หากรางวัลของพ่อค้าวานิชคือเม็ดเงินและผลกำไร รางวัลของเหล่า
ทหารหาญก็คือการปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมาจนสำเร็จลุล่วงและสามารถช่วยเหลือ
ตัวประกันได้อย่างปลอดภัยทุกคน

“ครั้งนี้พวกคุณทุกคนทำได้ดีมาก เบื้องบนพอใจในผลงานไม่น้อย”

เสียงชมของชายวัยกลางคนมีต่างจากโล่รางวัลแห่งเกียรติยศ เกียนอิง-
เทียนและคณะหน่วยรบพิเศษแห่งสาธารณรัฐสีหน้าเต็มไปด้วยความภาคภูมิใจ
“เออละ พวกคุณแยกย้ายกันไปพักผ่อนเถอะ เหนื่อยมามากแล้ว” เกียนโอ่ว
หรือพลโทเกียนเอ๋อยอย่างเป็นกันเอง

ทีมหน่วยรบพิเศษทำความเคารพด้วยเสียงฮึกเหิมแล้วแยกย้ายกันออกไป เกียนอิงเทียนเดินไปตามเส้นทางที่มีไฟสว่างจ้า รอบกายมีทหารหนุ่มสาม
สี่นายห้อมล้อม โดยทางซ้ายเป็นทหารยศพันโทนามเกียนเหอหลิวผู้เป็นที่ชาย
ส่วนด้านขวาเป็นสหายสามคน ดวงตาสีขี้เถ้าหรือสีงาช้างน้อยเมื่อเห็นหน้านิ้ว
นิ้วมวนตของพี่ชาย “มีอะไรหรือตุ้ยจ่าง”

เกียนเหอหลิวหันมองแล้วแก้คำให้ใหม่ “พี่”

เกียนอิงเทียนพยักหน้าอย่างจำยอม หากไม่ทำเช่นนั้น วันนี้เธอคงได้

รับสายตาเย็นชาทั้งวันแน่ “ก็ได้ๆ เลิกงานแล้วนี่ พี่เหอหลิวพอใจหรือยัง”

“ยัง” เกียนเหอหลิวปฏิเสธ

เกียนอิงเทียนหุบยิ้ม ย่นจมูกแลบลิ้นใส่ทีหนึ่ง แล้วเดินหายเข้าไปในห้องแต่งตัวของผู้หญิงอย่างไม่สนใจอีก “ไม่พอใจก็ตามใจสิ ไม่สนแล้ว แบะ!”

มุมปากเกียนเหอหลิวยกคิ้วขึ้นอย่างไม่รู้ตัว มองตามแผ่นหลังตั้งตรงของน้องสาวไป ก่อนจะเดินแยกไปอีกทางหนึ่ง

เมื่อเปลี่ยนจากชุดทหารเป็นชุดลำลองแล้ว ทั้งสองก็เดินไปยังเส้นทางด้านหลัง ซึ่งตลอดทางเงียบสงบปราศจากสรรพสำเนียงใด จำนวนผู้คนก็มีประปราย นับทหารตามจุดต่างๆ แล้วมีจุดละไม่เกินห้านาย เนื่องจากทุกอย่างควบคุมด้วยระบบคอมพิวเตอร์ แต่ถ้าเกิดเหตุฉุกเฉิน สถานที่อันเงียบสงบแห่งนี้ก็จะมีคนประมาณหนึ่งกองร้อยพร้อมอาวุธครบมือกรูเข้ามา ทว่าในความเป็นจริงแล้วคงไม่มีใครใจกล้าขู่วิทยุเทียมฟ้า บุกรุกเข้ามาในกองบัญชาการทหาร

ทั้งสองเดินตรงไปยังรถคันสีดำที่จอดรออยู่หน้าบันได คนด้านในเห็นก็เลื่อนกระจกรถลงมา ใบหน้าของพลโทเกียนดูอ่อนโยนผิดกับตอนบัญชาการเมื่อครูลิลับ

สองพี่น้องส่งยิ้มให้ นายพลวัยกลางคนยิ้มตอบแล้วเรียกทั้งสองคนขึ้นรถ พร้อมพยักพยัดหน้าไปที่สมาร์ทโฟนในมือ “รีบขึ้นรถเถอะ คุณนายเกียนเร่งแล้ว”

สองพี่น้องพร้อมใจกันหลบตามองจอสมาร์ทโฟนนั้น เห็นว่าหน้าจอปรากฏภาพคุณนายเกียนสวมชุดสีเขียวอ่อนในมือถือตะหลิว

ที่แท้บิดาถือสายสนทนากับมารดาตัวเอง ใบหน้าที่เคยดุต้นเสมอจึงดูอ่อนโยนลงได้ถึงเพียงนี้

สองพี่น้องสบตากันแล้วพุดออกมาอย่างพร้อมเพรียง ก่อนจะก้าวขึ้นรถไปอย่างรวดเร็ว “ได้เลย”

เมื่อทุกคนนั่งประจำที่ รถที่จอดนิ่งสนิทก็เริ่มเคลื่อนตัว ใช้เวลาร่วมครึ่งชั่วโมงก็เดินทางมาถึงบ้านสกุลเกียน



คนงานในบ้านรีบวิ่งมาเปิดประตูให้ อึ่งเถียนนั่งเทียนลงจากรถเป็นคนแรก แล้วรีบตรงไปห้องครัว เมื่อเห็นแผ่นหลังแสนคั่นเคยก็ลัดจิ้งหะผีเท้าลงเป็นแผ่วเบา พลายยกนิ้วชี้ตริมฝีปากสั่งไม่ให้สาวใช้ส่งเสียงดัง จากนั้นก็พุ่งกายเข้าไปกอดคุณนายเถียนจากด้านหลังแล้วหอมแก้มทั้งซ้ายขวา

ฟานหลินหรือคุณนายเถียนร้องอุทานด้วยความตกใจ ครั้นพบต้นตอของความรู้สึกอกสั่นขวัญแขวนก็พาดมือลงบนต้นแขนของบุตรสาวแรงๆ หลายที “โอหยา! อึ่งเถียน ตกใจแทบตาย”

เถียนอึ่งเถียนกอดมารดา โคลงตัวพร้อมส่งเสียงออดอ้อน เพราะภารกิจครั้งนี้ใช้เวลาค่อนข้างนาน จึงไม่ได้เจอหน้ามารดาตามปกติแล้ว “โอโห้ว ขอโทษนะ ขอโทษ พ่อติลูกสาวคนนี้คิดถึงคุณแม่มากไปหน่อยเท่านั้นเอง”

“คิดถึงก็ลาออกจากการที่ทำเสียสิ จะได้ไม่ต้องไปไหนนานๆ” ฟานหลินที่เจ้าบ้านสกุลเถียนยังต้องยำเกรงกล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง ดวงหน้าอันแสนอ่อนโยนปรากฏความดุตันเกินกว่าครึ่ง

เถียนอึ่งเถียนพลันรู้สึกอยากจะตีปากตัวเอง หลบเลี่ยงการสบตามารดา หันไปสนใจหม้อที่มีควันลอยส่งกลิ่นหอมฉุยทันที “อา... หอมจัง วันนี้คุณนายเถียนทำอะไรให้กินบ้างน้า”

ฟานหลินเห็นเช่นนั้นก็นิ้วหน้า ยื่นมือไปเตรียมจะจัดการ ทว่าคนมีความคล่องตัวสูงเคลื่อนไหวตัวหลบได้ทัน มือจึงคว้าได้เพียงอากาศ ผล่ออิดใจเดียว บุตรสาวก็หายไปเกาะอยู่ที่ผนังโล่งมาเพียงใบหน้าแล้ว ฟานหลินรู้สึกหัวเสียมิใช่น้อย เรียกบุตรสาวด้วยเสียงเข้ม “อึ่งเถียน”

“อึ่งเถียนไปอาบน้ำก่อนนะคุณแม่ เจอกันที่โต๊ะอาหารค่ะ” เถียนอึ่งเถียนโบกมือให้ แล้วพลบหน้าหายไปอย่างรวดเร็ว

บุตรสาวหนีไปรวดเร็วเช่นนี้ ฟานหลินก็ได้แต่ปากอ้าตาค้าง ก่อนจะบ่นเสียงอู้อี้ “หนีเร็วจริงๆ”

“มีอะไรหรือเปล่าคุณ...” นายพลเถียนกลิ่นคำสุดท้ายลงคอไปทันทีเมื่อสบเข้ากับดวงตาไม่พอใจของภรรยา ทนยืนอยู่ในบรรยาคาอันแสนอึดอัดได้

สองสามอึดใจก็ถอยออกไปเสียบๆ ภารยาตอนกำลังจุนชั้นนี้ มิควรตอบด้วย
อย่างยิ่ง

เช่นนั้นแล้วเถียนเหอหลิวจึงเป็นผู้อยู่คู่กับมารดา ที่ใกล้จะแปลงร่าง
เป็นอสูรเข้าทุกที...

มาถึงห้องนอน เถียนอิงเถียนกั๊วโยนเสื้อคลุมตัวหนักลงบนเตียง ตาม
ด้วยกิ่งร่วงลงนอนเหยียดแขนขาไม่ห่างจากเสื้อคลุมเท่าไรนัก บรรยายากดึกๆ
กลับคืนมา ห้องสีขาวผ้าม่านสีฟ้า บนเพดานมีหลอดลายดวงดาว ถัดไปมีชั้นวาง
หนังสือที่เรียงอย่างเป็นระเบียบ

เถียนอิงเถียนสุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ แล้วกลิ้งตัวไปมาสองครั้ง นาน
แล้วที่ไม่ได้นอนเตียงนุ่มนวลเช่นนี้ เธอติ่มด่ำกับความสบายอยู่ครู่หนึ่งก็ลุกขึ้น
ไปอาบน้ำ

ขณะกำลังเดินผ่านกระจกใส เถียนอิงเถียนกั๊วชะงักเท้าแล้วมองเงา
ของตนเองซึ่งสะท้อนอยู่ภายใน สร้อยจี้หยกบนเสื้อคอเต่าเปล่งแสงแวววาว
เถียนอิงเถียนหรีดตาลเล็กน้อย เมื่อสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงของหยกที่
มารตามอบให้เมื่อตอนอายุเจ็ดขวบ บัดนี้สีของมันเปลี่ยนไปอีกครั้ง ครึ่งก่อน
เป็นสีขาว ส่วนครึ่งนี้... เป็นสีฟ้าอ่อน

เปลี่ยนไปตอนไหน... เธอก็จำช่วงเวลานั้นไม่ได้ คงเป็นเพราะยุ่งๆ เลย
ไม่มีเวลาใส่ใจ รู้ตัวอีกทีก็ตอนมันเปลี่ยนสีไปแล้ว

เธอหยิบจี้หยกขึ้นมาดู ใช้ปลายนิ้วลูบไปตามรอยประหลาดตา รอยว่า
แห่วงขรุขระด้านข้างทำให้รู้ว่าหยกนี้ไม่สมบูรณ์ อีกครึ่งหนึ่งของมันหายไป “อีก
ครึ่งหนึ่งอยู่ที่ไหนนะ”

เรื่องนี้เป็นที่สงสัยของเถียนอิงเถียนอย่างมาก และไม่ใช่ว่าอย่างไรก็หา
คำตอบไม่ได้

“คุณหนูคะ คุณนายให้มาบอกว่าอีกครั้งข้าวโม่จะตั้งโต๊ะอาหารคะ”

ขณะคิดด้วยหัวใจอันสับสน เสียงสาวใช้ก็แว่วเข้ามา เถียนอิงเถียนจึง



ถอนสายตาดออกจากจี๋หยก ลดมือลงจับขอบอ่างล้างหน้า แล้วตะโกนตอบกลับ
ไป “ขอบใจมาก”

สาวใช้ตอบกลับมาด้วยความนอบน้อม พร้อมกับเสียงฝีเท้าที่ดังห่าง
ออกไป เกียนอิงเทียนคลั่งจี๋หยกพร้อมพิศมมองอย่างตั้งใจอีกพักหนึ่ง ก่อนถอด
มันออกจากคอแล้วรีบเร่งจัดการธุระส่วนตัว เรียบร้อยแล้วก็นอนกลิ้งเกลือก
บนเตียงนุ่มนิ่มสักพัก ก่อนลงไปที่โต๊ะอาหารด้วยเวลาไม่ขาดไม่เกิน

เกียนอิงเทียนเห็นอาหารตรงหน้าแล้วถึงกับห่อริมฝีปากน้ำลายสอขึ้น
มาทันที วันนี้มารดาทำอาหารที่เธอชอบทั้งนั้น ทั้งไก่อบซิง เป็ดน้ำแดง
เต้าหู้ผัดพริกเสฉวน ปลาเปรี้ยวหวาน และน้ำแกงอีกสองสามอย่าง

ฟานหลินแจกตะเกียบให้แก่สมาชิกบนโต๊ะ อดยิ้มกับท่าทางของบุตร
สาวมิได้ “อย่ามัวแต่ดู รีบกินเร็ว”

สิ่งแรกที่เกียนอิงเทียนพุ่งความสนใจไปคือเต้าหู้ผัดพริกเสฉวน เพราะ
ชอบรสชาติฉ่ำและฝีมือผัดเต้าหู้ของมารดาเป็นที่หนึ่ง

ฟานหลินเองก็รับรู้รสชาติให้อย่างเร็วไว “กินเยอะๆ”

มารดาเอาใจเช่นนี้เกียนอิงเทียนก็ฉีกยิ้มสวย ชมไม่ขาดปาก “คุณแม่
ไครนะ ทั้งสวย ทั้งใจดี”

“พูดมาก... รีบกิน” ฟานหลินยื่นจมูก จมหน้าผากบุตรสาวด้วยความ
รักไปหนึ่งครั้ง

**ทั้งสี่ใช้เวลาอยู่บนโต๊ะอาหารราวครึ่งชั่วโมง ก่อนเปลี่ยนมาใช้เวลา
ร่วมกันภายในห้องนั่งเล่น ซีรีส์ย้อนยุคเรื่องโปรดของคุณนายเถียนถูกเปิดขึ้น
เป็นเรื่องชิงเล่ห์หักเหลี่ยมกันภายในวังหลวงยุคเฉียนหลงหวงตี้**

กำลังถึงช่วงฉากสำคัญ คุณนายเถียนก็แสดงอารมณ์ร่วมอย่างดุเดือด
“นั่นแหละ นั่นแหละ จัดการไปเลย!”

สามพ่อลูกหันมาสบตากันโดยไม่ได้นัดหมาย ก่อนจะหันไปมองคุณนาย
เถียนผู้สนใจกับการแก้แค้นเอาคืนของตัวเอกในเรื่อง ที่พัฒนาระดับจาก

เด็กน้อยไร้เดียงสาเป็นชาเขียว⁵ ใช้เล่ห์กลเพทุบายเล่นงานศัตรูจนแพ่พ่าย
เถียนอิงเทียนชื่นชมการต่อสู้มากกว่าการดูละคร นั่นไม่ได้ทำให้เธอ
เบื่อหน่ายแต่อย่างใด กลับมีชีวิตชีวาด้วยซ้ำ

หากถามว่าชื่นชอบการนั่งดูละครเช่นนี้หรือไม่ เถียนอิงเทียนคงตอบว่า
ไม่ เพราะถูกเลี้ยงมาอย่างทหารตั้งแต่ยังเล็ก งานอดิเรกที่ชื่นชอบจึงเป็น
กิจกรรมผาดโผน ผึกต่อสู้ สิ่งที่เหมาะสมคนปกติทั่วไปคงเป็นการอ่านหนังสือ
ส่วนการดูซีรีส์หรือละครทางไกลจากความชอบยิ่งนัก แต่ต้องตามใจคุณนาย
เถียน เพราะมีเพื่อนนั่นท่านอาจจะวกเข้าเรื่องให้ลาออกจากงาน พุดตามตรง
เถียนอิงเทียนยังไม่อึดตัวกับอาชีพการเป็นหน่วยรบพิเศษ ผ่านมาสิบสองปี
ฝึกมาตั้งแต่เด็ก จึงรู้สึกผูกพันไม่น้อย ระหว่างนั้นเธอก็เผลอหยิบหยกที่คอ
ออกมาสังเกต เมื่อได้ยินเสียงตัดเข้าโหม่งหน้าหลังจากจบไปหนึ่งตอนจึงสะกิด
ถามมารดา

“คุณแม่จำได้หรือยังคะว่าได้หยกนี้มายังไง” เดิมทีก็ไม่ได้สนใจที่มา จน
กระทั่งมันเปลี่ยนสีไปคราแรกจึงถามไถ่มารดา ทว่าคุณนายเถียนก็ตอบอย่าง
คลุมเครือ ฟังแล้วชวนงุนงงหนักขึ้นไปอีก

ฟ่านหลินหันไปมองหยกแล้วตอบผ่านๆ “ลายนํ้ามา”

คิ้วเถียนอิงเทียนมุ่นเข้าหากัน ถอนสายตาออกจากหยกเลี้ยวขึ้น แล้ว
จ้องคุณนายเถียนอย่างจับผิด ถามหลายครั้งก็ตอบแบบนี้ทุกครั้ง หยกอะไร
จะลายนํ้ามา... “เรื่องจริง?”

จ้องกันครู่ใหญ่ๆ แต่มารดาก็ยังไม่พูด เถียนอิงเทียนจึงเปลี่ยนวิธีการ
โดยยื่นมือไปเชยคางแล้วกดเสียงให้ทุ้มต่ำ คล้ายหนุ่มนักรักกำลังเกี้ยวพาราสี
ดรุณีน้อยผู้งดงาม “บอกข้าเถิด แม่นางน้อย...”

ผลที่ได้คือฝ่ามืออีกฝ่ายพาดเข้าที่แขนหนึ่งที่

⁵ คัพทิสแลงที่ใช้เปรียบเทียบกับผู้หญิงที่ภายนอกดูใสซื่อ บริสุทธิ์สูงส่ง อ่อนแอน่าสงสาร
ทว่าลับหลังเป็นคนมากเล่ห์ร้ายกาจ ชอบเล่นกับความรูสึกของคน

เถียนอิงเถียนแส่รังทรุดตัวลง ร้องโอดโอยคล้ายโดนกระสุนเจาะเข้าเนื้อหนัง “ไฉ่ย! เจ็บจัง เจ็บที่สุด เจ็บ...”

ฟานหลินนิ้วหน้า บีบแก้มบุตรสาว รู้สึกเอ็นดูและหมั่นไส้ในคราวเดียวกัน “กะล่อนจริงๆ เด็กคนนี่”

“แต่รักคุณนะ” เถียนอิงเถียนยิ้มพร้อมกับชูนิ้วเป็นสัญลักษณ์ ก่อนจะโหม่ตัวหอมแก้มมารดาแล้วเอนลงนอนหนุนตัก

“ปากหรือน้ำผึ้ง หือ” ฟานหลินบีบแก้มบุตรสาว เด็กคนนี่ปากหวานนัก เอ่ยคำหนึ่งคนฟังต้องม้วนตัวอายครั้งหนึ่ง

“รักคุณแม่จังเลย” เถียนอิงเถียนป้องปากอดอ้อน ฟานหลินบีบแก้มบุตรสาวอีกครั้ง เมื่อเสียงเพลงของซีริสเรื่องโปรดดังขึ้นก็คลายมือออก ทุ่มความสนใจทั้งหมดไปที่จอภาพขนาดใหญ่ ภาพความสนิทสนมนี้ทำให้พลโทเถียนและเถียนเหอหลิวชายที่ได้ชื่อว่าเย็นชา ปรากฏรอยยิ้มจางๆ

เข้าสู่วันที่สามหลังจบจากภารกิจอันหนักหน่วง ฟานหลินก็ชวน

เถียนอิงเถียนกับเถียนเหอหลิวไปซื้อข้าวของ กระทั่งได้ของที่ต้องการครบทุกชิ้นและของจุกจิกอีกหลายอย่าง ก่อนกลับทั้งสามก็แวะเวียนไปที่อารามประจำ ซึ่งเป็นสถานที่ที่ฟานหลินเคารพนับถืออย่างยิ่งเพราะศักดิ์สิทธิ์และเม่นยำ

เถียนอิงเถียนมองมารดาเคารพรูปปั้นเทพเจ้า เธอเคยถามท่านว่าได้สมตามที่ปรารถนาขึ้นหรือจึงบอกว่าศักดิ์สิทธิ์ คุณนายเถียนไม่ตอบ เพียงยิ้มละมุนแล้วทอดมององค์พระโพธิสัตว์ “ศักดิ์สิทธิ์ก็คือศักดิ์สิทธิ์ รู้เอาไว้ว่าเป็นเรื่องดีก็พอ”

ดังนั้นเถียนอิงเถียนจึงไม่คิดเข้าชี้ถามอีก เพียงขานรับอ้อคำเดียวแล้วยืนมองเงิบๆ

ทว่าไม่นานฟานหลินก็ส่งรูปให้ “เหอหลิว อิงเถียน ไหว้พระโพธิสัตว์เร็ว”

ทั้งสองรับรูปมาสักการะตามพิธีการ จากนั้นก็พากันออกไปเสี่ยงเซียมซี

“หกสิบหก” คุณนายเถียนท่องจำเลขบนไม้เขียนซีที่หล่นลงพื้นแล้วเก็บใส่กระบอกดังเดิม เถียนเหอหลิวเสียงเป็นคนที่สองและได้หมายเลขแปดสิบแปด

“แม่กับพี่ไปก่อนได้เลย” เถียนอิงเถียนรับกระบอกเสียงทายเป็นคนที่สาม เพื่อให้ไม่เสียเวลา เธอจึงให้ทั้งสองนำหมายเลขไปหยิบบรรดาคำทำนายก่อน ส่วนตนก็เขย่ากระบอกสีแดง ในหัวคิดว่าสภาพแวดล้อมที่นั่นเปลี่ยนไปมาก หนึ่งปีแล้วที่ไม่ได้มา มันดูเจริญขึ้นไม่น้อย

แกร่ง!

ระหว่างคิดอะไรเรื่อยเปื่อยไม้ก็หล่นลงบนพื้น เถียนอิงเถียนเอื้อมมือไปหยิบมาดู หวังคิวเกิดรอยยับย่นขึ้นมาสองสามรอย “เจ็ดสิบหก”

มีทั้งดีและร้าย

เพียงเห็นตัวเลขก็เริ่มรู้สึกไม่ดีขึ้นมาแล้ว ตามความเชื่อเจ็ดนี้ดวงซวยชัดๆ ยังดีที่มีหกอยู่ให้พอชื่นใจ ครุ่นคิดอยู่สองสามอึดใจเถียนอิงเถียนก็เก็บไม้สีแดงคืนที่เดิม จากนั้นออกไปหยิบบรรดาคำทำนาย แสร้งเอามาคล้ออ่านไม่ทันที่ตัวอักษรจะผ่านตาก็กังคั้นตัวชื่อแล้ว

ตัวชื่อวัยกลางคนมองแผ่นกระดาดคำทำนายที่ถูกส่งคืนมาอย่างรวดเร็ว
“ไม่อ่านหรือ”

“ไม่” เถียนอิงเถียนงยหน้าขึ้นมองแล้วส่ายหน้า มิได้เอ่ยคำพูดใดอีก

“ไม่อยากรู้ชะตาข้างหน้าหรือ” ตัวชื่อพูดพลางยิ้มอย่างเอ็นดู ทว่าเถียนอิงเถียนกลับรู้สึกว้าวุ่นตาของตัวชื่อคนนั้นดูไม่ชอบมาพากลยิ่งนัก

“ไม่” เถียนอิงเถียนส่ายหน้าอีกครั้งแล้วตอบสั้นๆ ส่ายตามองไปยังมารดาที่ยืนรออยู่ไม่ไกล... ยิ่งรู้ยิ่งกังวล ผู้มีฐานะดีกว่า

“ไม่เชื่อโชคชะตา?” ตัวชื่อคนเดิมถามซ้ำ

ปลายเท้าเถียนอิงเถียนชะงักลง ก่อนหันกลับไปสนทนากับตัวชื่อด้วยท่าที่สงบ “ใช่ สิ่งที่เราทำต่างหากจะเป็นตัวกำหนดโชคชะตา”

ตัวชื่อพยักหน้าอย่างเห็นพ้อง “ถูกต้อง โชคชะตาล้วนเป็นตัวเราที่

กำหนด แต่เมื่อร้องขอฟ้า โชคชะตานันนี้อาจจะไม่ใช้สิ่งที่เจ้ากำหนดได้อีก”

“งั้นก็ช่างเถอะ” เกียนอิงเทียนเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจ ไค้งศิริระทำความเคารพครั้งหนึ่ง แล้วกลับไปหามารดาในทันที เธอแสวงยิ้มเก๋ลื่นสุข ทำราวกับว่าได้ไปที่โชคดีมาก ๆ มาครอบครอง อีกทั้งตั๋ซือยังให้พรอีกด้วย

ตั๋ซือมองแผ่นกระดาษคำทำนายที่ถูกนำมาคืน ครู่ต่อมาก็บ่นหน้ามองสามแม่ลูกที่อยู่ห่างออกไป สายลมอ่อน ๆ พัดโชยมา เคารลีขาวขยับไหวไปตามทิศทางของสายลม ตั๋ซือพึมพำพร้อมรอยยิ้มปริศนา “หัวรั้นจริงๆ”

จบคำลมพัดอ่อนก็ทวีความแรงขึ้น อากาศสั่นไหวเสียงถูกสายลมพัดเสียดสีกันไปมาครู่หนึ่ง ก่อนร่างนั้นจะค่อยๆ เลือนหายไป

เกียนอิงเทียนที่อยู่ห่างออกไปหมุนตัวกลับ พิศมองอย่างตั้งใจ ตั๋ซือที่เห็นว่ายืนอยู่ไกลๆ เมื่อครู่หายไปแล้ว!

ตอนที่คุยกับมารดาทางตายังแลเห็น แต่เพียงชั่วพริบตาที่สายลมพัดแรงตั๋ซือก็หายไป!

ฟานหลินมิได้เห็นอย่างบุตรสาว ในเมื่อหมดธุระแล้วจึงชวนทั้งสองกลับบ้าน “อิงเทียนกลับบ้านกัน”

เกียนอิงเทียนยังคงจดจ้องพื้นที่ว่างเปล่านั้น ครั้นถูกเร่งเป็นครั้งที่สอง จึงก้าวขึ้นรถ ขบคิดเรื่องนี้ไปตลอดทาง สถานที่เสี่ยงเซียมซีอยู่ห่างจากตัววัดหลายเมตร คนที่อยู่ในระยะสายตา ไม่มีทางเดินไปไหนได้โดยไม่เห็น นอกจากนี่ยังไร้มุมอับ และที่สำคัญ... เขาอยู่ในสายตาของเธอตลอดเวลา

แล้วตั๋ซือคนนั้นหายไปได้อย่างไรกัน!

เกียนอิงเทียนเก็บเรื่องนี้มาขบคิดอยู่หลายวัน ก่อนสลัดทิ้งเมื่อนึกขึ้นได้ว่ามีรายงานการปฏิบัติหน้าที่ต้องส่งให้กองบัญชาการ

รายงานที่น่าขยาดกว่าการฝึกหนักยี่สิบสี่ชั่วโมงเต็ม!

เวลากำลังดำเนินไป เช่นเดียวกับเกียนอิงเทียนที่เร่งกระแทกปลายนิ้วลงบนแป้นพิมพ์ ใช้เวลาร่วมหนึ่งวัน ในที่สุดทุกอย่างก็เสร็จสิ้น เธอตรวจทาน

อยู่สองรอบก็สั่งพิมพ์ จัดเก็บเอกสารไว้บนชั้นเรียบร้อยแล้วก็ปิดคอมพิวเตอร์ หน้าจอที่เปล่งแสงมานานดับวูบ หน้าจอสมาร์ตโฟนที่มีดสนทกลับสว่างขึ้นมา แทน

ทันทีที่เถียนอิงเถียนหยิบสมาร์ตโฟนมาปลดล็อกหน้าจอ หน้าต่าง QQ⁶ ก็เด่นขึ้นมา

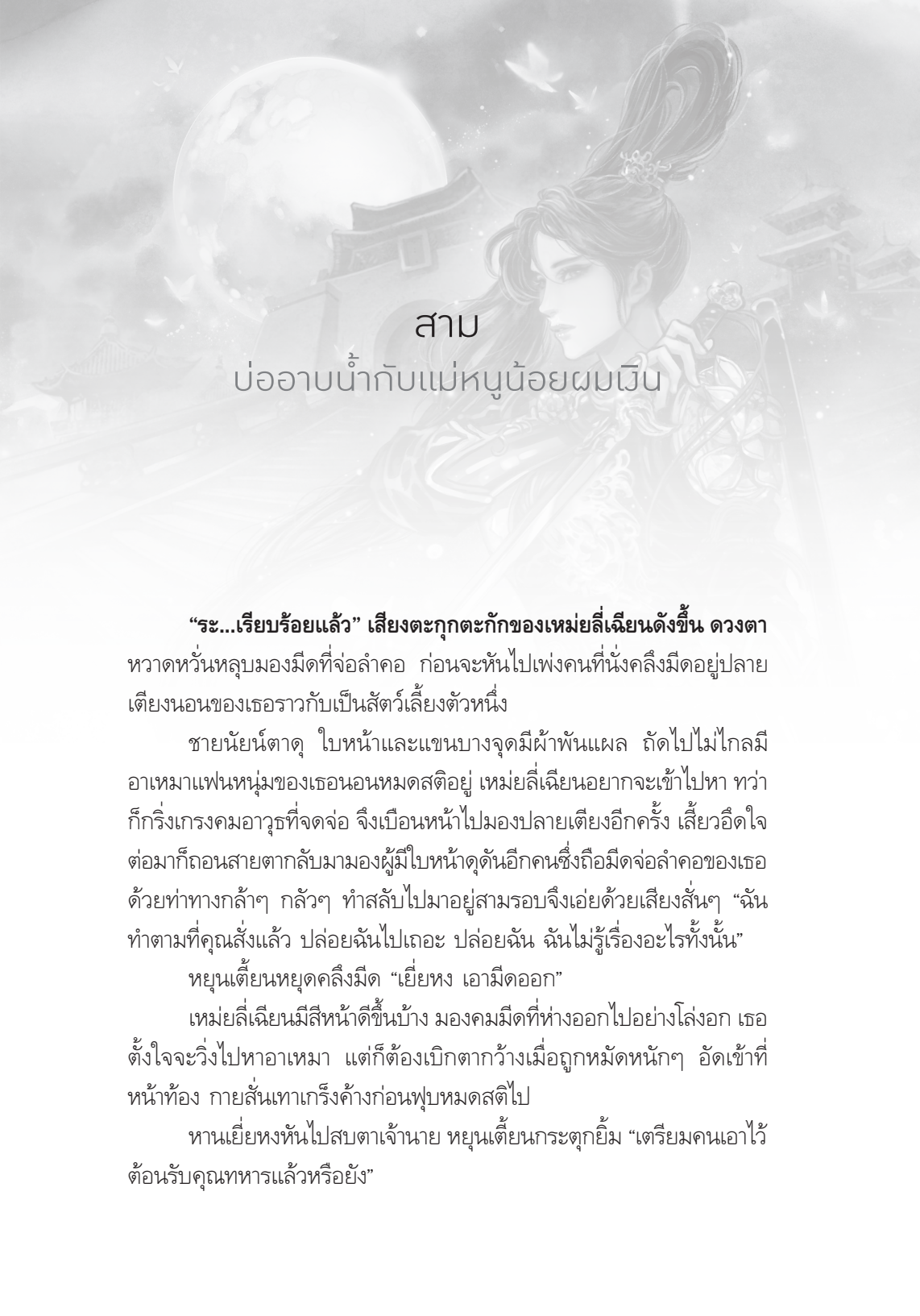
เจ้าของชื่อหน้าจอแชตคือ ‘เหมยลี่เถียน’

“เสี่ยวเถียน” เถียนอิงเถียนพิมพ์พาลงกวาดตาอ่านข้อความอย่างรวดเร็ว เหมยลี่เถียนคือเพื่อนรักตั้งแต่เด็กของเถียนอิงเถียน

‘ว่างไหม ไปเที่ยวกัน’ ด้านล่างข้อความชี้พิกัดท่องเที่ยว ซึ่งก็คือเมือง ข้างๆ อันเป็นที่อยู่ของเหมยลี่เถียนนั่นเอง

เถียนอิงเถียนครุ่นคิดครู่หนึ่ง ก่อนจะพิมพ์คำว่าตกลง นัดหมายเวลาเสร็จสรรพก็วางสมาร์ตโฟนลง หลังจากปลดวางภาระทั้งหมด เถียนอิงเถียนก็ยกมือนวดสันจมูกแล้วหลับตาลงเพื่อพักพ่อน โดยไม่รู้วาทนผล็อยหลับไปเมื่อใด

⁶ โปรแกรมสนทนาของประเทศจีน คล้ายๆ โปรแกรมไลน์ในประเทศไทย



สาม

บ่ออาบนํ้ากับแม่หนูน้อยผมจีน

“ระ...เรียบร้อยแล้ว” เสียงตะกุกตะกักของเหมยลี่เฉียนดังขึ้น ดวงดาวหวาดหวั่นหลุมมองมืดที่จ่อลำคอ ก่อนจะหันไปเพ่งคนที่นั่งคลั่งมีตอยู่ปลายเตียงนอนของเธอราวกับเป็นสัตว์เลื้อยตัวหนึ่ง

ชายนัยน์ตาตุ๋ไบหน้าและแขนบางจุดมีผ้าพันแผล ถัดไปไม่กี่โกลมีอาเหมาแฟนหนุ่มของเธอนอนหมดสติอยู่ เหมยลี่เฉียนอยากจะเข้าไปหา ทว่าก็เกรงกรรมอาวุธที่จืดจ่อ จึงเบือนหน้าไปมองปลายเตียงอีกครั้ง เลี้ยวอึดใจต่อมาก็ถอนสายตากลับมามองผู้มีไบหน้าจุดันอีกคนซึ่งถือมีดจ่อลำคอของเธอด้วยท่าทางกล้าๆ กลัวๆ ทำสลับไปมาอยู่สามรอบจึงเอ่ยด้วยเสียงสั่นๆ “ฉันทำตามที่คุณสั่งแล้ว ปล่อยฉันไปเถอะ ปล่อยฉัน ฉันไม่รู้เรื่องอะไรทั้งนั้น”

หยุนเตี้ยนหยุดคลั่งมีด “เย่ยหง เอามีดออก”

เหมยลี่เฉียนมีสีหน้าดีขึ้นบ้าง มองคมมีดที่ห่างออกไปอย่างโล่งอก เธอตั้งใจจะวิ่งไปหาอาเหมา แต่ก็ต้องเบิกตากว้างเมื่อถูกหมัดหนักๆ อัดเข้าที่หน้าท้อง กายสั่นเทาเกร็งค้างก่อนฟุบหมดสติไป

หานเย่ยหงหันไปสบตาเจ้านาย หยุนเตี้ยนกระตุกยิ้ม “เตรียมคนเอาไว้ต้อนรับคุณทหารแล้วหรือยัง”

“เรียบบร้อยครับ” หานเยี่ยงหางานด้วยเสียงฮึกเหิม ดวงตากว้างความ
อาฆาตแค้น

หยุนเตียนขบริมฝีปากแล้วยิ้มอย่างกระหาย ดวงตาล้ามีเส้นสีดำ
เส้นหนึ่งพาดผ่าน แล้วปามิด้ามสันในมือออกไป มั่นบั๊กทะลุรูปภาพบนผนัง
“ได้เวลาเอาคืนแล้ว ลูกสาวท่านนายพล... เกียนอิงเตียน!”

วันนัดหมายมาถึงอย่างรวดเร็ว เกียนอิงเตียนออกจากบ้านตั้งแต่
เช้าตรู่ ขับริดฝ่าหมอกหนาไปหาเพื่อนสมัยเรียนซึ่งยังติดต่อกันไม่ขาด หม่ย-
ลี่เฉียนอาศัยอยู่เมืองข้างๆ ประมาณชั่วโมงเศษๆ เกียนอิงเตียนก็มาถึงที่หมาย
หม่ยลี่เฉียนนัดเธอที่สวนสาธารณะกลางเมืองแทนห้องพัก ซึ่งเกียนอิงเตียน
เองก็ไม่ได้ว่าอะไร

“เหล่าเตียน” หม่ยลี่เฉียนโบกมือเรียก

เกียนอิงเตียนส่งยิ้มให้ก่อนจะเดินเข้าไปทักทายด้วยน้ำเสียงแจ่มใส “ไม่
เจอกันนานเลยนะ เม่ยเหนียง⁷”

หม่ยลี่เฉียนยิ้มเอียงอาย เกียนอิงเตียนพิศมองอย่างสนใจ วันนี้เพื่อน
ของเธอดูแปลกตาไป ใบหน้าซีดเซียว ขอบตาดำคล้ำ ผิดวิสัยทั่วไปอย่างมาก
เพราะหม่ยลี่เฉียนขึ้นชื่อว่ารักสวยรักงามมากที่สุด จึงไม่มีสักครั้งที่จะปล่อย
ตัว และในแวตตาลึกๆ แล้วคล้ายครุ่นคิดตลอดเวลา

บางอย่างที่น่าหนักใจ...

“เป็นอะไรหรือเปล่า” เกียนอิงเตียนอดถามออกไปไม่ได้

“ปละ...เปล่า” หม่ยลี่เฉียนรีบส่ายหน้า ก่อนจะชวนขึ้นรถ “ไป... จัณ
พาเธอเที่ยวเอง”

เกียนอิงเตียนพยักหน้าอย่างเลี่ยงไม่ได้ จากนั้นรถก็เคลื่อนตัวไปถึง
ห้างสรรพสินค้ากลางเมืองเป็นที่หมายแรก แม้จะมีรอยยิ้มสนุกสนานตลอด

⁷ เม่ยเหนียง แปลว่าหญิงคนงาม



เวลา แต่เทียนอิงเทียนก็รู้สึกทุกอย่างแปลกไปอยู่ดี เหมยลี่เฉียนมีท่าทางเหมือนกังวลอะไรบางอย่าง และจ้องมองนาฬิกาอยู่ตลอดเวลาอีกด้วย

เมื่อชื่อของเสริ่งเหมยลี่เฉียนก็นำของไปเก็บหลังรถ เทียนอิงเทียนจึงเอนร่างพิงกับตัวรถ ระหว่างรอก็กดสมาร์ตโฟนและพูดคุยกไปด้วย “ชื่อของเสริ่งแล้วไปที่ไหนกันต่อดี”

เหมยลี่เฉียนมีท่าทีลังเล ก่อนเสนอสถานที่ออกมา “ไป... ชมวิวกัน”

เทียนอิงเทียนปรายตามองเพื่อนแวบหนึ่งแล้วพยักหน้า “ได้สิ ไปก็ไป”

เหมยลี่เฉียนทำหน้าที่สารนิเทศเพื่อชมเมือง ขับออกมานอกตัวเมืองได้ระยะหนึ่ง เทียนอิงเทียนก็ตัดสินใจถามออกไป “เลี้ยวเฉียน เธอมีอะไรลุ่มใจหรือเปล่า”

เมื่อเหมยลี่เฉียนเปลอกำพวงมาลัยแน่น นัยน์ตาลอหยาดน้ำใส ทว่ายังคงส่ายหน้า “ไม่มีอะไร” “พูดไม่ได้เด็ดขาด เพราะมีเครื่องดักฟังติดอยู่ที่ตัวเธอ หากพูดต้องเกิดเรื่องแน่ๆ อาเหมาคงไม่รอด” แค่คิดเหมยลี่เฉียนก็อยากจจะร้องให้ออกมา

ตอนนี้เทียนอิงเทียนชัดแจ้งในใจแล้วว่าต้องเกิดเรื่องผิดปกติขึ้นกับเหมยลี่เฉียนแน่ ๆ จึงเรียกเตือนสติ “เลี้ยวเฉียน มีเรื่องอะไรหนักใจก็ควรบอก”

เหมยลี่เฉียนแน้มปาก หันมาบอกกับเทียนอิงเทียนทั้งน้ำตา “ฉันมีเรื่องจะคุยด้วย... เรื่องสำคัญที่ทำให้ฉันลุ่มใจ เธอช่วยรับฟังหน่อยนะ”

เทียนอิงเทียนผงกศีรษะ “ได้สิ รับฟังได้อยู่แล้ว”

ยามนี้ใจของเหมยลี่เฉียนเต็มไปด้วยความรู้สึกผิด เธอพิมพ์ออกมาเสียงแผ่ว “ขอโทษนะเหล่าเทียน”

เพราะเป็นทหาร ประสาทสัมผัสของเทียนอิงเทียนจึงเฉียบคมกว่าคนทั่วไป กระทั่งเสียงแผ่วเบาเต็มไปด้วยความรู้สึกผิดนั้น เทียนอิงเทียนล้วนได้ยิน จึงยื่นมือไปตบเบาๆ เพื่อนสาวเบาๆ อย่างให้กำลังใจ “ไม่ต้องเกรงใจหรอก”

เหมยลี่เฉียนยิ้มเพื่อนๆ “ขอบใจนะอิงเทียน ขอบใจ”

เถียนอิงเถียนเคาะปลายนิ้วกับต้นขา มองรอยยิ้มบนใบหน้าของเหมยลี่เฉียนที่ช่างผิดและผิดเต็มทน มองอยู่พักใหญ่ๆ ก็เปลี่ยนมานั่งกอดดอกคอลลีนสีส้มที่เอวไปพลาง

สัญญาตัญญอนอกเถียนอิงเถียนว่ากำลังจะมีเรื่องร้าย

เกือบครึ่งชั่วโมงที่รถสี่ล้อรักษาความเร็วคงที่จะหยุดลง เถียนอิงเถียนกวาดตามองรอบๆ สองข้างทางเป็นป่ารกทึบ และห่างจากตัวเมืองมาพอสมควร เหมยลี่เฉียนเป็นฝ่ายลงจากรถไปก่อน เถียนอิงเถียนเลยต้องตามลงไปอย่างมีอาเจียง

“มีอะไรหนักใจหรือเสียใจเฉียน” เถียนอิงเถียนเอ่ยถามขณะเอนหลังพิงตัวรถ ระหว่างรอเพื่อนรักตอบก็โน้มกายลงมองกระจกแฉ่งเก็บปอยผมที่หล่นลงมา แวดตาห่วยโยเปลี่ยนเป็นสงบนิ่ง เมื่อเห็นเงาคนในป่าทั้งจากด้านหน้าและด้านหลังซึ่งสะท้อนในกระจก

เถียนอิงเถียนเบือนหน้ามองคนยืนตัวลั่น สีหน้าแสดงอารมณ์หลากหลาย ทั้งสับสน ลังเล และเด็ดเดี่ยว

“มีอะไรเสียใจเฉียน” น้ำเสียงของเถียนอิงเถียนยังคงอ่อนโยนดังเดิม

ด้านเหมยลี่เฉียนเวลานี้มีอาจควบคุมความรู้สึกได้อีกแล้ว น้ำตาที่ข่มกลั้นไว้หลังรินประหนึ่งสายน้ำไหล ปากเริ่มพร่ำคำขอโทษซ้ำๆ พร้อมกับร่างลั่นเต็มขึ้นจนน่าหวาดกลัว “ฉันขอโทษ ฉันขอโทษจริงๆ”

ใบหน้าเถียนอิงเถียนเต็มไปด้วยความอบอุ่น “ไม่เป็นไร ฉันรู้ว่าเธอถูกบังคับ”

เหมยลี่เฉียนแปลกใจ ก่อนรีบยกมืออุดหูแล้วกรี๊ดร้อง รุ่ๆ เพื่อนสาวก็ชักป็นออกมาวิ่งเข้าไปในป่าลึก พริบตาเดียวเหมยลี่เฉียนก็เห็นว่ามีคนตกลงมาจากต้นไม้

ด้านหานเยี่ยหงสวด “มันรู้ตัว”

หยุนเตียนที่นั่งอยู่ในรถก็เลาะออกไปกระตุกยืม ดวงตาที่ล่งอย่างคนมีแผนร้าย “ไล่มันมา”

“ครับ” หานเยี่ยงพยักหน้า เริ่มการไล่ล่าตามคำสั่งทันที “จัดการมันไม่ว่าอย่างไรก็ต้องจับมันให้ได้”

คนนับสิบค่อยๆ เดินออกมาจากป่า เกียนอิงเทียนเผลอเผลอปาก ‘มากกว่าที่คิด!’ ลำพังตัวคนเดียวนั้นเกียนอิงเทียนสามารถเอาตัวรอดได้สบายๆ ทว่าตอนนี้มีเหมยลี่เคียงด้วย เกรงว่าจะไรๆ จะไม่่ง่ายอย่างคิด

“เลี้ยวซ้าย หลบอยู่หลังนั้น” เกียนอิงเทียนสั่งเสียงเข้ม

เหมยลี่เคียงพยักหน้า หลบไปอยู่หลังเพื่อน ไม่ทำตัวให้เกะกะ “อ้อ”

“พวกแกเป็นใคร” เกียนอิงเทียนถาม พยายามประวิงเวลาให้มากที่สุด

กลุ่มคนด้านหน้าเผยรอยยิ้มชวนสะอิดสะเอียน จากนั้นก็จู่โจมเข้ามาอย่างไม่คิดเจรจา เกียนอิงเทียนเอียงตัวหลบหมด ก่อนสวนกลับด้วยปลายเท้า สับลงบนต้นคอจนชายคนแรกล้มลง ทั้งหมดจึงกรูเข้ามา

เกียนอิงเทียนรำมือและหมัดพร้อมหลบเลี้ยวคู่ต่อสู้นับสิบ แม้เชี่ยวชาญเพียงใดก็มีอาจหลบได้หมด ทั้งยังมีเหมยลี่เคียงให้คอยพะวง เกียนอิงเทียนจึงเกือบจะเหมือนเป้านิ่งอยู่รอบร่อ

พลั้!

เท้าของชายคนหนึ่งกระแทกเข้าซี่ข้างของเธออย่างจัง เกียนอิงเทียนตัวชาไปทั้งแถบ ทว่าก็ไม่รอช้ารีบสวนกลับไปทันที มีดสั้นข้างเอวถูกเอามาใช้ปาดคอคู่ต่อสู้ได้สามราย

กรี๊ด...!

เสียงของเหมยลี่เคียงดังขึ้น เกียนอิงเทียนเหลียวมอง คู่ต่อสู้คนหนึ่งจึงฉวยโอกาสนี้กระแทกหมัดเข้าใส่ ดีที่เกียนอิงเทียนมีปฏิกิริยาตอบสนองเร็วกว่าคนทั่วไป เธอหลบได้อย่างฉิวเฉียด หมัดจึงไม่โดนใบหน้าแต่กระแทกไหล่แทน แรงส่งทำให้เกียนอิงเทียนหงายหลังไปเกือบสามก้าว และคู่ต่อสู้ไม่ปล่อยให้ได้พักหายใจ กระหน่ำมีดยาวแทงเข้ามา

‘ไม่ดีแน่!’ สีหน้าเกียนอิงเทียนขมขื่น สถานการณ์ตอนนี้เรียกได้ว่าเข้าขั้นวิกฤติแล้ว พวกนี้อายากให้เธอตายอย่างทรมาน ไม่ได้ต้องการให้ตายแบบ

จบๆ ไป

หลังเถียนอิงเถียนประเมินสถานการณ์แล้วหลุบตามองนาฬิกา เริ่มมองหาเส้นทางหลบหนี เมื่อประมวลจนเสร็จสิ้นก็วิ่งไปคว้าหม้อเหมยลี่เถียนฝ่าทะลวงวงล้อมออกไป โดยมีเป้าหมายคือด้านซ้ายซึ่งมีคนน้อยกว่า เเถียนอิงเถียนรื้อปืนสองนัดแล้วหนีเข้าป่าทึบทันที

กลุ่มคนไล่ล่าตามมา เเถียนอิงเถียนรีบวิ่งเร็วขึ้น แต่เหมยลี่เถียนกลับวิ่งไม่ทัน ร่างบางๆ ของคุณครูสาวกลิ้งไปกับพื้นหญ้าโดนกิ่งไม้เกี่ยวจนได้เลือดร้องไห้ออกมาอย่างน่าสงสาร “ฮือๆ”

เถียนอิงเถียนขบฟัน มองโดยรอบอย่างลุลกลน จะซำอยู่อย่างนี้ไม่ได้ ไม่อย่างนั้นคงได้ไปโลกหน้าก่อนวัยอันควรแน่ “เสี่ยวเถียน อ ย่าร้อง ผินใจอีกหน่อย”

เหมยลี่เถียนพยักหน้า กัดฟันแล้วเริ่มวิ่งอีกครั้ง ทั้งสองถูกไล่ล่าเข้าป่าลึกขึ้นเรื่อยๆ ก่อนหยุดลงเมื่อหลุดออกมาบริเวณโล่งแจ้ง รถคันโตยกล้อสูงลีดามันปลาบจอดอยู่เบื้องหน้า ท้ายกระบะรถมีคนไม่น้อย ทั้งยังอาวุธครบมืออีกด้วย

เหวี่ยงปืนปล้นปรากฏขึ้นบนหน้าผากของเถียนอิงเถียน เธอปล่อยมือจากเหมยลี่เถียนแล้วเสยผมที่ปรกหน้าผากขึ้น ความหงุดหงิดล้นทะลักออกมา ‘บัดซบเอ๊ย... ที่แท้ก็เป็นแผน’ เจ้าพวกบ้านนี้ต้องการให้เธอมาทางนี้ตั้งแต่แรกอยู่แล้ว

‘ไม่ๆ อิงเถียนสงบไว้ก่อน’ เเถียนอิงเถียนส่ายหน้า ตอนนี้จะมาสติแตกไม่ได้ ดวงตาเธอหลุบมองนาฬิกา ผ่านมาสิบนาทีแล้ว ต้องถ่วงให้ได้อีกห้านาที!

ตาสีฟ้าเฝ้าประเมินสถานการณ์อีกครั้ง เห็นคนสวมชุดมิดชิดนั่งอยู่ท้ายรถด้านหลังก็ส่งเสียงดัง ดูเหมือนคนคนนั้นจะเป็นหัวหน้า “จะไม่คุยกันหน่อยหรือ เราอาจเจรจากันได้”

หยุนเตียนยิ้มเจ้าเล่ห์ ยกมือเป็นสัญญาณครั้งหนึ่ง สมุนก็เปิดประตูให้ชายฉกรรจ์ร่างกำยำก้าวออกมาจากรถ เลื้อยมิดชิดทำให้เถียนอิงเถียน



มองอะไรไม่ค่อยชัดเจนนัก เห็นเพียงผ้าพันแผลสีขาวโพล่พันต้นคอและข้อมือ ที่สวมถุงมือหนังสีดำ จากลักษณะภายนอก ชายคนนี้มีผิวค่อนข้างเข้ม ร่างกายมาก่อนไปทางท้วม รูปร่างลักษณะท่าทางแบบนี้ ไม่ใช่คนประเทศเดียวกับเธอ อย่างแน่นอน

เคยเห็นที่ไหนนะ!

ลักษณะท่าทางของคนคนนี้ได้คุ้นตาอย่างบอกไม่ถูก พยายามหักนิ้ว ทบทวนความจำย้อนกลับไป ภาพของคนที่ยังจำทั้งที่เคยพบหน้าและเห็นเพียงรูปภาพคล้ายวิ่งผ่านตาของเถียนอิงเทียนไป “หยุนเตี้ยน”

“ไม่เลว” หยุนเตี้ยนตบมือ ผู้ที่ถูกปลดไปด้านหลัง ใบหน้าอีกฝ่ายก็ปรากฏขึ้น

ทว่าใบหน้านี้กลับไม่เหมือนกับที่เถียนอิงเทียนเคยเห็นในรูปและครั้งสุดท้ายตอนถล่มฐานทัพลับ ใบหน้าดูดันยามนี้แปดในสิบส่วนปรากฏแผลไฟไหม้เป็นรอยยาวและใหญ่กินพื้นที่แผ่กว้างไปถึงลำคอ ก่อนจะขาดหายไป เพราะคอเสื้อ แสดงว่าแผลนี้ลามไปมากกว่าที่เห็น ดีไม่ดีอาจจะไหม้ไปทั้งตัว!

เมื่อเห็นแวตาท่จ้องมองบาดแผล หยุนเตี้ยนก็คลี่ยิ้มเย็นชา ดวงตา
อัดแน่นด้วยความอาฆาตพยาบาท เขาเฉลยด้วยท่าทางไม่ทุกระ้อน “ใช่ ฉันโดนไฟลวกทั้งตัว”

เถียนอิงเทียนแส้รังนี้ หลบตามองนาฬิกาอีกครั้ง พอเห็นว่าเหลืออีกสี่นาที ก็เอ่ยขึ้นอย่างคนใจเย็นเช่นกัน “แค้นหรือ แต่คุณทำผิดกฎหมายนะ”

“...” หยุนเตี้ยนหยิบบีนออกมาคลั่ง รว่ว่าคนคนนี้จะพูดอะไรต่อ

โอกาสนี้นับว่าเหมาะยิ่ง เถียนอิงเทียนจึงเริ่มโน้มหน้าเพื่อถ่วงเวลาอีกครั้ง “ฉันปฏิบัติตามหน้าที่ เป็นหมาล่าเนื้อของประเทศ สิ่งสำคัญต้องฆ่า”

หยุนเตี้ยนส่ายยิ้ม เมื่อเขายกมือขึ้นคนของเขาก็กรูเข้ามาห้อมล้อมตัว เถียนอิงเทียน “ฉันเองก็ทำตามหน้าที่”

เถียนอิงเทียนเตรียมรับมือคู่ต่อสู้ในทันที การสนทนาเมื่อครู่ทำให้เวลา

เดินไปได้ระยะหนึ่ง เธอต้องยื้อให้ได้อีกสองนาทีก่อนที่เธอจะออกมา เฝ้าน้องเฝ้าน
คิดขณะหลบหลีกหัตถ์ ค้าว่อนแขนของชายคนหนึ่งมาหักในคราวเดียว

พลันเสียงกระดุกหักก็ดังลั่น! มีหลายคนที่ย่อยเท้าหนี

“อ้า!” ชายคนนั้นร้องโหยหวนทรุดตัวล้มลง ตาแดงกำราวกับผีคลั่ง
ไม่รอช้าเฝ้าน้องเฝ้านลับสันเท้าลงซ้ำทันที เสียงกระดุกหักดังขึ้นอีกครั้ง ร่าง
นั้นก็แน่นิ่งไป เธอจึงหันไปรับมือกับคนที่เหลือต่อ

หยุนเตียนมองคนของตนถูกจัดการครั้งแล้วครั้งเล่า คิ้วทั้งสองขมวด
เข้าหากัน ใบหน้าดุตันดูเคร่งเครียดยิ่งขึ้น เมื่อหวนเยี่ยงเหิงเกือบถูกจัดการ เขา
ก็ชักปิ่นลั่นไก ไม่คิดจะเล่นอะไรกับทหารคนอื่นอีก

ปัง!

กระสุนนัดนั้นแทนที่จะเจาะทะลุโลกเธอดันพุ่งไปฝังตัวที่ต้นไม้แทน
ตาหยุนเตียนเบิกโพลง ผู้หญิงคนนี้หลบกระสุนปืนได้

เป็นฝีมือจากที่ใดกัน!

เฝ้าน้องเฝ้านรู้สึกขอบคุณในความว่องไวที่มีมาตั้งแต่เกิดยิ่งนัก ใครๆ
ต่างก็เรียกเธอว่าเร็วปานสายลม

แกรก กราก

เสียงเคลื่อนไหวดังมาจากในป่าลึก ใบหน้าของเฝ้าน้องเฝ้านเครียดขึ้น
เมื่อหางตาเหลือบเห็นกลุ่มคนทยอยออกมาจากป่า กลุ่มที่ไล่ล่าเมื่อครู่ตามมา
ทันแล้ว มิหนำซ้ำยังมากกว่าแรกเจออีกราวสองส่วน นับคร่าวๆ ก็ยี่สิบถึง
สามสิบคน เห็นแล้วเธอก็เริ่มหนาวเหน็บขึ้นมาบ้าง ตอนนี้อยู่ให้มีปีกก็ยากจะ
บินหนีแล้ว

เธอหุบมองนาฬิกาอยู่ตลอด และยังเห็นว่าเวลาใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ก็
ดึงมือเหมยลี่เฉียนมากุมไว้ แล้วพาถอยหลังไปทางหน้าผาสูง ผาที่สูงจน
เฝ้าน้องเฝ้านมองไม่เห็นกันเหว

คนมากมายกดดันขึ้นเรื่อยๆ เท้าที่ถอยก้าวมาจนแทบสุดขอบผาแล้ว
จึงหยุดลง

ครั้นเห็นความกังวลของฝ่ายนั้นหยุนเตี้ยนก็พอใจ โคลงศิระธามอย่าง
ยิวน “ไม่ทราบว่าคุณทหารยังจะสู้ต่อไหม”

เถียนอิงเตียนกวาดตามองแวบหนึ่งแล้วพูดเสียงมั่นใจ “แน่นอนสิ!”

หานเยี่ยงงได้ยินเช่นนั้นก็กระตุกยิ้ม ปลายนิ้วเตรียมเหนี่ยวไก “ดี ฉัน
จะได้ส่งแก่ไปหาพี่น้องฉัน”

เห็นดังนี้ เถียนอิงเตียนก็รีบตะโกนห้ามทันใด “รอก่อนพี่ชาย รอเดี๋ยว
ฟังให้จบก่อนสิ แน่หนอว่าไม่สู้ ไม่สู้”

หยุนเตี้ยนหรีตาลง ไม่รู้ว่าผู้หญิงคนนี้จะเล่นเล่ห์ประการได้อีก แต่รับ
รู้อย่างหนึ่งว่าตนเองนั้นไม่ควรประมาท “ยิ่งมัน แต่อย่าให้ตาย ฉันอยากจะส่ง
ภาพบุตรสาวสุดที่รักไปให้ท่านนายพลจะแยแล้ว”

“อย่างะ! ฉันยอมให้จับแล้ว อย่างง” เถียนอิงเตียนตะโกนเสียงดัง “ฉัน
สัญญาว่าจะไม่สู้ ไม่สู้...”

หยุนเตี้ยนยิ้ม “ลูกไม้ต้นๆ นี่กว่าฉันจะเชื่อริ”

“ฉันพูดจริงนะพี่ชาย... ทำให้ฉันบาดเจ็บไม่ดีหรอก เดินเหินไม่สะดวก
ลำบากเปล่าๆ” เถียนอิงเตียนค้ำยันคานวัน แต่เมื่อเห็นหยุนเตี้ยนจริงจังก็
ปรับสีหน้าท่าทางให้เข้มข้มขึ้น “ฉันยอมแล้ว ขอแค่ปล่อยเลี้ยวเฉียนไป”

ดวงตาสีซีเฝ้ามองเพื่อนสาว เพื่อให้ได้รับความไว้วางใจจึงปลดמידและ
ปืนลง ก่อนชูมือเปล่า หมุนตัวที่ไร้อาวุธให้ดูอีกรอบ แล้วเดินไปหาหยุนเตี้ยน
“ดูสิ ดู ฉันไม่มีอาวุธแล้ว” แค่หมุนตัวไม่พอ เถียนอิงเตียนยังยื่นมือไป
สะบัดๆ คล้ายคนเต้นระบำท่าหวงท่าประหลาด เมื่อขยับเขยื้อนร่างติดๆ กัน
เช่นนี้ เถียนอิงเตียนจึงรู้สึกหิวขึ้นมา เธอร้องขออาหารหน้าตาเฉย “เห็นไหม
ว่าไม่มีอาวุธ แต่ก่อนตายมีข้าวลั๊กมือใหม่ หิวมาก”

หานเยี่ยงงที่ถูกเล่นงานด้วยท่าทางไม่อันตรายรู้สึกสับสนงุนงนไปหมด
ก่อนจะสบตเสียงดัง จากนั้นก็สั่งให้คนไปจับตัวเถียนอิงเตียนเอาไว้ “จะตาย
แล้วยังได้ น่าสนใจไม่เบา”

เถียนอิงเตียนยอมให้จับแต่โดยดี เมื่อไม่ได้รับการถนอมนักก็บ่น

ออกมาเบาๆ “จับเบาๆ หน่อยสิ เจ็บนะ”

“พูดมาก อีกเดี๋ยวก็ตายแล้ว ไม่เจ็บหรอก” ลูกน้องหานเยี่ยงหลากเถียนอิงเทียนอย่างไม่ถนอม ครั้นนี้กลัวว่าสหายตายเพราะผู้หญิงคนนี้มาทำอะไรแรงที่บีบข้อมือก็ยิ่งเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว

ในเมื่อลูกไม้ไววายใช้ไม่ได้ เถียนอิงเทียนจึงแสวงเดินไปเสียดๆ คล้ายยอมจำนนแล้ว ก่อนอาศัยจังหวะเพียงพริบตาสลัดตัวหลุดจากการจับกุม ซึ่งมิดที่ซ่อนอยู่ตรงเอวของหานเยี่ยงเอามาจ่อคอของหยุนเตี้ยน “โอโย่ว... สถานการณ์พลิกอีกแล้ว”

หานเยี่ยงเห็นเจ้านายโดนจับก็แยกเขี้ยวยิงฟัน หันไปส่งสายตาให้คนจับตัวเหมยลี่เฉียนบ้าง

เถียนอิงเทียนเองก็ไม่รอช้า รีบฉวยปืนของหยุนเตี้ยนมาลั่นไก ยิงเข้ากลางกระหม่อมของคนคนนั้นพอดิบพอดี แล้วเอามาจ่อขมับของหยุนเตี้ยน “ถ้าขยับ... นายแกตาย”

ที่แรกเถียนอิงเทียนหมายจะเรียกเหมยลี่เฉียนให้มาทางนี้ ทว่าดูเหมือนเพื่อนสาวจะสติหลุดไปแล้ว เพราะเอาแต่ท่ดตัวนั่งกอดเข้าไม่ขยับเขยื้อน ด้วยเหตุนี้เถียนอิงเทียนจึงลากหยุนเตี้ยนไปทางหน้าผาแทน แล้วเอาตัวบังเหมยลี่เฉียนไว้ และเอาหยุนเตี้ยนเป็นโล่กำบังให้ตนเองอีกทอด

สถานการณ์ค่อนข้างเปลี่ยนไป ทว่าก็ไม่ดีจากเดิมเท่าใดนัก เพราะทีมช่วยเหลือที่เธอติดต่อไปยังไม่มา เถียนอิงเทียนจึงต้องข่มขู่เพื่อถ่วงเวลาเอาไว้ให้นานที่สุด ด้วยการพยักพาดหน้าไปทางหน้าผาพร้อมยิ้มหวาน “เข้ามาสิ จะได้ตกไปทั้งฉันทั้งนายแก ยุติธรรมดีไหมละ หือ”

หานเยี่ยงและคนอื่นๆ เริ่มมีท่าทีลังเล

“ถอยก่อน” หานเยี่ยงสบถอย่างจำใจ

“เก่งดีนี่” หยุนเตี้ยนชมเปาะ

ด้านเถียนอิงเทียนค้อมศีรษะน้อมรับด้วยความเต็มใจ ทหารเดนตายล้วนถูกฝึกมาทุกรูปแบบ ทว่าเธอมากกว่าคนอื่นเล็กน้อย “พี่ชายชมเกิน



ไปแล้ว!”

หยุนเต๋ียนเหิงหันหน้ามองฟ้าก่อนหัวเราะว่า “ไม่แบบนี้ ฮ่าๆ แต่บางทีก็ไม่ได้มากพอ จัดการ!”

เถียนอิงเถียนพลันชะงักงัน ตาสำรวจไปด้านหน้าอย่างหวาดระแวง พยายามลดพื้นที่บาดเจ็บของตนให้มากที่สุด โดยยืนท่วงท่าเดียวกับหยุนเต๋ียน หวาระหว่างที่เธอระวังภัยจากด้านหน้าอยู่นั้น ก็พลันรู้สึกเจ็บแปลบบริเวณหัวไหล่ขวา ด้านหลังที่มีเพียงเหมยลี่เฉียน

ตาเถียนอิงเถียนเบิกกว้างขึ้น ปากมึ่มเข้าหากันจนเป็นเส้นตรง บัดซบ! นี่เธอลืมนี่เสียเลยน่ะไปได้ยังไงกัน

เหมยลี่เฉียนซึ่งบัดนี้มีมือเปื้อนเลือดสีแดงไปหมดแล้วพูดพลางร้องให้ “ขอโทษนะเหล่าเถียน มันจับตัวอาเหมาไป ถ้าฉันไม่ทำมันจะฆ่าอาเหมา”

เถียนอิงเถียนมึ่มปากแน่น สูญเสียการควบคุมตัวไปชั่วขณะ ในพริบตานั่นเองเสียงเฮลิคอปเตอร์ก็ดังขึ้น กระสุนปืนกราดลงมาเหมือนท่าฝน

หยุนเต๋ียนตะลึง รีบส่งฝ่ามือไปที่ท้องของคนที่อยู่ด้านหลัง ร่างของเถียนอิงเถียนผละถอยหลังสองก้าว ก้าวที่สามไม่มีพื้นดินให้เหยียบยืน ตัวเธอจึงเอียงวูบ!

สายลมกระโชกแรงดึงตัวเธอไปด้านหลัง ทำให้เท้าทั้งสองข้างไร้ที่เหยียบ ตกกลางจากหน้าผาสูงลอยละลือเข้าไปในม่านหมอกหนาที่บอบบางรวดเร็ว ทว่าเคราะห์ดีที่มีมือขวายึดรากไม้เอาไว้ได้

ร่างเถียนอิงเถียนห้อยต่องแต่ง ให้ความรู้สึกเหมือนพวงมะเขือก็มิปาน ทั้งไหล่ขวามีเลือดไหลซึม สภาพนี้เรียกได้ว่าน่าอนาถที่สุดเท่าที่เคยใช้ชีวิตมาร่วมยี่สิบปี

“อิงเถียน!” เสียงตะโกนอันแสนคุ้นเคยแว่วมา คาดว่าน่าจะเป็นเถียนเหอหลิวพี่ชายของเธอ ตากวาดมองฝ่าหมอกหนาที่บอบบางเหยยลี่เฉียนทรุดตัวลงร้องให้ สีหน้าหวาดกลัวและลำนึกผุดอยู่ต่างๆ เสียงอู้อี้แหบแห้งดังอยู่ไม่ไกล “ขอโทษ เหล่าเถียนฉันขอโทษ”

ไม่ทันจะบอกว่า ‘ไม่เป็นไร’ หยุนเตียนก็ลั่นไกปืน กระสุนเจาะเข้าที่ราก
ไม้นั้นจนขาดสะบั้น

ร่างเถียนอิงเตียนตกลงไปในหมู่เมฆสีขาวด้านล่าง ขณะนั้นหุ่ยยังได้ยิน
เสียงตะโกนแว่วๆ ของเถียนเหอหลิว “อิงเถียน!”

หัวสมองเถียนอิงเตียนเริ่มว่างเปล่า จู่ๆ ก็นึกถึงคำทำนายที่เสียงเซียมซี
ได้ขึ้นมา เพราะอันที่จริงเธอแอบอ่านไปหนึ่งประโยคแล้วก็รีบปิดมันลงทันที

บนกระดานคำทำนายบอกว่าดวงเธอกำลังจะได้เดินทางไกล! เอ่อ...
ตายก็นับว่าเป็นการเดินทางไม่ใช่หรือ!

ขณะร่างร่วงดังลงไป เถียนอิงเตียนก็อดคิดไม่ได้ ตามกฎของแรงโน้ม
ถ่วง เธอจะร่วงลงสู่พื้นในกี่วินาที! หักลบกับแรงต้านทานของกระแสลมแล้ว
ต้องเพิ่มจากปกติไปอีกกี่วินาที!

เถียนอิงเตียนผู้เผชิญกับลมแรงพัดกระหน่ำหน้าไม่หยุดครุ่นคิดอย่าง
หนัก พยายามบวกลบคูณหารจนรู้สึกมันไปหมด ชั่วพริบตาที่โยนความคิดนั้น
ทิ้งไปเพราะจนปัญญา จะหนึ่งนาที่หรือยี่สิบวินาที คำตอบสุดท้ายก็ออกมาเป็น
ความตายเช่นเดิม

แต่เอาเถอะ เจ็บเดี๋ยวเดียวก็ไม่เจ็บแล้ว!

เมื่อเริ่มปลงตก เถียนอิงเตียนก็หลับตาลง ปล่อยตัวเองให้เผชิญกับ
สายลมจนไม่ทันสังเกตว่าจี้หยกที่คอเปล่งประกายสีเขียว สีที่ไม่เคยปรากฏ
ตั้งแต่ถือครองมา

‘แต่... จะได้ไปสวรรค์หรือนรก’

คนไม่เชื่อในสิ่งใดนึกถึงบุญบาปขึ้นมา ถึงงานที่ทำจะพรากชีวิตคน แต่
ก็ทำเพื่อชาติ ทำบุญสร้างวัดก็หลายครั้ง หักนิ้วมือบวกลบด้วยนิ้วเท้า ก็สรุป
ว่าคงได้ไปสวรรค์ชั้นล่างๆ กระมัง...

วูบ!

ลมเย็นเริ่มเปลี่ยนกระแสเป็นสายลมอุ่นๆ มีหน้าซำยังพัดแรงขึ้น กลิ่น
หอมของกลีบบุปผาอบอวล กลิ่นนั้นคล้ายกับจะทำให้วิญญาณสั่นคลอน...



เถียนอิงเถียนรู้สึกโล่งใจไปเปลาะหนึ่ง เส้นทางหอมหวานเช่นนี้คงไปสวรรค์แน่ๆ!

โอ้... ช่างเป็นเกียรติแห่งวงศ์ตระกูลยิ่งนัก!

เถียนอิงเถียนแอบคิดติดตลก ปล่อยากายให้หมุนไปกับสายลมโดยไม่ต่อต้าน

ตู๋ม!

ร่างของเถียนอิงเถียนถูกกระแทก! ทว่ากลับไม่ได้รับความเจ็บปวดยามร่างแหลกเลย! หรือเธอจะตายตั้งแต่กลางอากาศแล้ว เลยไม่รู้สึกรับปวด แต่เมื่อครู่เธอยังรู้สึกถึงแรงกระแทก

ความคิดย้อนแย้งในหัวตีกันวนวายเป็นหมด ขณะเดียวกันนั้นอากาศที่กลั่นไฉนในห้วงหายใจกำลังจะหมดลง ตาที่ปิดสนิทจึงลืมขึ้น ทำให้เถียนอิงเถียนได้รู้ว่าตอนนี้ตนเองอยู่ในน้ำ!

‘สวรรค์น้ำท่วม?’

เถียนอิงเถียนคิดอย่างงงวยก่อนจะยันกายลุกขึ้น จึงได้รู้ว่าน้ำที่ท่วมสวรรค์ลึกเพียงเหนือเข่าเท่านั้น! “สวรรค์บ้าอะไรจะน้ำท่วมแค่เข่า หา! อิงเถียน” เถียนอิงเถียนเคาะศีรษะเบาๆ พ่นน้ำที่เผลอกลิ้นเข้าไปหลายอึกออกจากปาก พลังกวาดตาสำรวจโดยรอบ

ควนสี่ขาาคาว่ามาจากน้ำร้อนตรงที่เธออยู่ ทำให้รู้สึกถึงการมองเห็นแย่งมาก ทว่าเมื่อเพ่งพิศจนถ้วนถี่แล้ว ก็พบว่าสวรรค์นั้นเป็นสถานที่ที่เรียกว่าได้ว่าคร่ำครึถึงขั้นโบราณ รวากับถอดดอกมาจากละครย้อนยุคชิงบัลลังก์

พินิจอยู่สองสามรอบเถียนอิงเถียนก็กะพริบตาถี่ๆ ยกมือลูบน้ำที่เกาะพรารวนใบหน้าออก ก่อนพบว่าสวรรค์แห่งนี้ไม่ได้มีเธอเพียงผู้เดียว ถัดไปประมาณสองก้าวภายใต้เงาร่มไม้ปรากฏเซียนสาว เจ้าของเส้นผมสีเงินวงแหวนอยู่อีกคน ดวงตาของท่านเซียนมีแววตื่นตระหนก ใบหน้าปานรูปสลักจึงบิดเบี้ยวไปจากเดิม

เถียนอิงเถียนก้าวเท้าเข้าไปหาอย่างกระตือรือร้น ก่อนจะทรุดฮวบลง

ส่งผลให้น้ำกระเพื่อมไหว ไม่ใช่เพราะขาของเถียนอิงเทียนชา แต่แขนต่างหาก
ที่ปวดหนึบ ลองยกมือขึ้นจับดู ก็พบว่านิ้วมือทั้งห้าเปราะเปื้อนโลหิตสีชาด

เถียนอิงเทียนหลุบตามองอย่างงุนงง จ้องอยู่ชั่วอึดใจก็กดบาดแผล
อย่างแรงอีกครั้ง

...ความเจ็บปวดพุ่งทะยานเข้าสู่สมอง เจ็บจนเครื่องหน้าทั้งห้าสั่นเทิ้ม
นี่เป็นเครื่องยืนยันชั้นดีว่าเถียนอิงเทียนคนนี้ยังไม่ตาย!

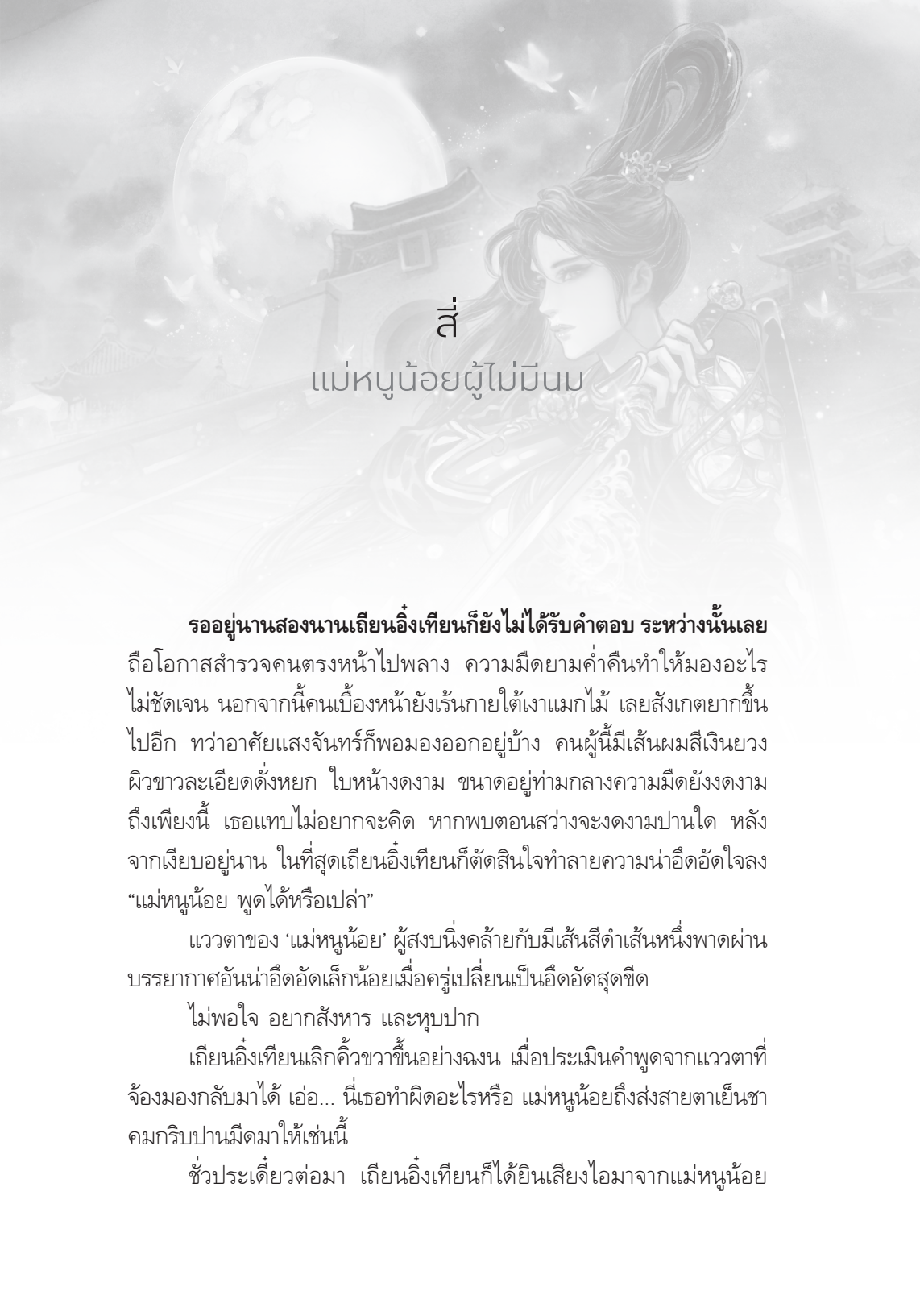
แต่ทำไมถึงไม่ตาย หน้าผาสีขนาดนั้น ทางรอดของเธอนั้นนับว่าไม่มี
แต่ที่หน้าแปลก ไม่ตายยังไม่พอ ยังมาอยู่ในสถานที่แปลกตาอีก คล้ายหลุดออก
มาจากโรงถ่ายเหิงเตี้ยนชื่อดังอย่างไรอย่างนั้น

เถียนอิงเทียนตัดสินใจเอ่ยปากถามในที่ที่สุด “แม่หนู ที่นี่คือที่ไหน”

ดวงตาของ ‘แม่หนู’ ไหววぶดั่งเปลวเทียน ครู่หนึ่งก็มีเสียง ‘ฮึ’ ดังออก
มาจากลำคอแล้วเชิดหน้าขึ้นอย่างถือดี

ความคิดเห็นหนึ่งแล่นปราดกระแทกใจของเถียนอิงเทียน แม่หนูคนนี้
ช่างถือตัว หยิ่งยโส ทว่าที่หน้าแปลกใจยิ่งกว่า...

ทำไมแม่หนูนี้ เสียงถึงทุ้มพิกล!



สี่

แม่หนูน้อยผู้ไม่มีนม

ร่อยหรือนานสองนานเถียนอิงเทียนก็ยังไม่ได้รับคำตอบ ระหว่างนั้นเลยถือโอกาสสำรวจคนตรงหน้าไปพลาง ความมืดยามค่ำคืนทำให้มองอะไรไม่ชัดเจน นอกจากนี้คนเบื้องหน้ายังเร็นกายใต้เงาแมกไม้ เลยสังเกตเห็นขื่นไปอีก ทว่าอาศัยแสงจันทร์ก็พอมองออกอยู่บ้าง คนผู้นี้มีเส้นผมสีเงินยาว ผิวขาวละเอียดดั่งหยก ใบหน้างดงาม ขนาดอยู่ท่ามกลางความมืดยังคงงามถึงเพียงนี้ เธอแทบไม่อยากจะคิด หากพบตอนสว่างจะงดงามปานใด หลังจากเงียบอยู่นาน ในที่สุดเถียนอิงเทียนก็ตัดสินใจทำลายความน่าอัศจรรย์ลง “แม่หนูน้อย พูดได้หรือเปล่า”

แวตตาของ ‘แม่หนูน้อย’ ผู้สงบนิ่งคล้ายกับมีเส้นสีดำเส้นหนึ่งพาดผ่านบรรยากาต่อน่าอัศจรรย์เล็กน้อยเมื่อครู่เปลี่ยนเป็นอัศจรรย์สุดขีด

ไม่พอใจ อยากสังหาร และหุบปาก

เถียนอิงเทียนเลิกคิ้วขมวดขึ้นอย่างฉงน เมื่อประเมินคำพูดจากแวตตาที่จ้องมองกลับมาได้ เอ่อ... นี่เธอทำผิดอะไรหรือ แม่หนูน้อยถึงส่งสายตาเย็นชาคมกริบปานมีดมาให้เช่นนั้น

ชั่วประเดี๋ยวต่อมา เถียนอิงเทียนก็ได้ยินเสียงโอดมาจากแม่หนูน้อย

คนนั้น

เถียนอิงเถียนจึงรู้ในทันทีว่าแม่หนูพูดได้

คงจะโกรธที่เธอไปรบกวนการอาบน้ำกระมัง... คิดเช่นนั้นแล้วก็รีบลุกขึ้นยืนอีกครั้ง

ทว่าเถียนอิงเถียนไม่ทันก้าวเท้าพ้นบ่ออาบน้ำ เสียงรอยตัวและเสียงฝีเท้าก็ดังขึ้นเสียก่อน เธออดนึกหน้าไม่ได้ เสียงฝีเท้าเบาแต่ซ่อนเร้นความหนักหน่วงเอาไว้ แว็บแรกดูเหมือนพวยกย่องเบา แต่ก็ชำนาญกว่ามาก ช่วงประหนึ่งฟ้าผ่า กลุ่มคนชุดสีดำคลุมใบหน้ามืดสนิทก็ปรากฏกายขึ้นห้อมล้อมเธอ ในมือถือกระบี่สีขาวสะท้อนแสงจันทร์

เถียนอิงเถียนเลิกคิ้วขึ้นอย่างสนใจ จนรอดตายแบบปาฏิหาริย์มองรอบกายครั้งหนึ่งแล้วรีบพูดขึ้นทันที “เดี๋ยวนะ ขอออกไปก่อน”

“ฮ่า” เสียงเหยิ่มเกรี้ยมดังมาจากชายผู้ยืนอยู่บนหลังคา ชายชุดสีดำทั้งหมดก็เริ่มเคลื่อนไหวพร้อมกลืนอายสังหาร

เขาเถียนอิงเถียนชะงักงัน เพราะตัวเธอนั้นรู้จักกลืนอายนี้ดี ไม่ทันได้คิดอะไรกระป๋องนั้นก็พาดลงมา เป้าหมายคือแม่หนูน้อยในบ่ออาบน้ำกับเธออย่างไม่ต้องสงสัย

แสงจันทร์ในคืนเต็มดวงแม้จะทำให้มองเห็นไม่ชัดนัก แต่ก็ยังพอสัมผัสได้ถึงอันตราย

คมไม่ได้ที่ื่อ!... แสดงว่าเป็นกระบี่จริง

เถียนอิงเถียนหักลบความคิดแล้วหมุนกายหลบกระบี่ที่หมายสังหารตน จากนั้นเคลื่อนตัวไปช่วยเด็กสาวที่ยังนั่งนิ่ง คาดว่าคงหวาดกลัวจนกริตรี่องไม่ออกแล้ว “แม่หนูน้อยหลบ”

มือเธอดึงเป้าหมายของศัตรูออกจากวิถีของอาวุธไว้ทันได้หวุดหวิด แล้วซ่อนเอาไว้ด้านหลัง กระบี่จึงฟันเข้ากับขอบบ่อกลางแจ้ง หินมนที่วางประดับอยู่แตกละเอียด เศษหินกระจายตัวเป็นก้อนเล็กก้อนน้อยและฝุ่นละอองบางๆ

สีหน้าเถียนอิงเถียนเย็นเยียบลงกว่าก่อน เป็นกระบี่จริงอย่างที่คาด...



ดวงตาสีซีเฝ้ามองรอบกายอย่างระแວดระวัง... ส่วนแม่หนูน้อยด้านหลังได้แต่ทำท่าหยุกหยิก เพราะเมื่อครูเตรียมประมือกับผู้นุกรุกใหม่ แต่ผู้นุกรุกเก่ากว่าอย่างเถียนอิงเถียนกลับคิดว่าเด็กสาวหวาดกลัวจนตัวสั่นเทา...

“อย่ากลัวเด็กดี...” เธอเอ่ยปลอบปลางลูปเรือนผมสีเงินยาวหนึ่งที่ ก่อนหันไปเผชิญหน้ากลุ่มคนชุดดำ จึงไม่ทันสังเกตว่าอกที่โผล่พ้นน้ำนั้นเรียบสนิท มีเพียงมัดกล้าม ‘เด็กดี’ ผู้แอบซ่อนอยู่เบื้องหลังผู้หาญกล้าได้แต่มองด้วยแววตาลันໄໄว ใบหน้าดำคล้ำคล้ายอยากจะฆ่าใครสักคน...

“รีบฆ่า” ผู้นุกรุกส่งเสียงขู่ลั่น

เถียนอิงเถียนขยับลุกขึ้นยืน ถอดเสื้อคลุมตัวนอกทวัดคลุมร่างให้เด็กสาว จะให้สตรีเปลือยกายก็คงไม่ดี เธอลูปหน้าหวานๆ นั้น พลงยืมบางๆ จากนั้นก็เดินเข้าหาศัตรูตรงหน้า “สวมໄວ້นะเด็กน้อย”

นักฆ่าเองก็ไม่รอช้าออกกระบวนท่ากระบี่ เถียนอิงเถียนเคลื่อนตัวหลบกระบี่ที่ฟาดลงมา ก่อนจะพบกับสิ่งน่าแปลกใจ เพราะร่างกายของเธอเคลื่อนໄໄວคล่องแคล่วขึ้นกว่าเดิมหลายเท่าตัว

‘แม่หนูน้อย’ เห็นเช่นนั้น มือที่เตรียมขัดบางอย่างออกไปก็ชะงัก ดิ่งกลับมาวางข้างลำตัว ครูหนึ่งก็กำໄໄວหลวมๆ ป้อมริมฝีปากพร้อมໄໄວแค้นๆ ดูการต่อสู้

เถียนอิงเถียนเอี้ยวตัวหลบแล้วเคลื่อนไปด้านหลัง ซัดฝ่ามือลงบนลำคออีกฝ่าย ร่างนั้นทรุดฮวบ เนื่องจากไม่มีเวลาให้คิดมาก ไม่รู้ว่าเรื่องราวเป็นมาเช่นไรกันแน่ ตอนนี้เธอจึงต้องจัดการกับพวกที่คิดจะฆ่าตัวเองกับแม่หนูในบ่อนั้นเสียก่อน

เห็นนักฆ่าล้มไปหนึ่งอย่างง่ายดาย ‘แม่หนูน้อย’ ก็หรีตามองสตรีผู้ถูกอาจ ตาสีเทาเกือบดำเปล่งประกายพึงพอใจ ‘เขา’ ทอดมองไปยังทิวทัศน์เบื้องหน้า

ทิวทัศน์แห่งการฆ่าฟัน!

ผู้นุกรุกเคลื่อนมาทั้งซ้ายขวา เถียนอิงเถียนเบี่ยงหลบ เหยียดปลายเท้า

กระแทกใส่ผู้อาจหาญ ชั่วประเดี๋ยวก็ยึดอาวุธแวววาวของหนึ่งในสี่ผู้บุกรุกมาอยู่ในมือได้

เถียนอิงเถียนควงอาวุธสีขาวที่ฉกชิงมา แน่หนอว่าเธอใช้เป็น!

การรุกรบอย่างรวดเร็วรุนแรงด้วยกระบี่จึงเริ่มขึ้น เสียงกระบี่กระทบกันดังคลอสายลมยามรัตติกาล

เป้าหมายเดิมของผู้บุกรุกเอนร่างพิงขอบบ่อ มองการต่อสู้แสนดุเดือด เบื้องหน้าด้วยท่วงท่าสงบนิ่งสลັบกับไอเบาๆ สตรีผู้ไม่ทราบนามลอยละลือลงมาในขณะที่เขาแซ่กายรอ ‘ลูกเกะ’ ทั้งสี่ นางเก่งกาจนัก พิศมองกระบวนท่าแปลกตาที่ใช้จัดการศัตรูได้อย่างฉับไวนั้นก็รู้สึกสนใจไม่น้อย...

ไม่เลว!

มุมปากหลีเฟยหลางหยดขึ้น เมื่อ ‘นาง’ จัดการคนเหล่านั้นได้

การต่อสู้ดำเนินต่อไปเรื่อยๆ ก่อนจบลงเมื่อเถียนอิงเถียนงอเข้ากระทุ้งช่วงท้องผู้บุกรุกเต็มแรง ส่งผลให้คนสุดท้ายหมดสติในที่สุด

ทั้งสี่นอนสลบแน่นิ่ง เถียนอิงเถียนเดินสำรวจจนมั่นใจว่าผู้บุกรุกจะไม่ลุกขึ้นมาแกว่างกระบี่ให้ชวนหวาดเสียวอีก เธอก็ยกมือกอดอกก่อนขึ้นวิ่งไปด้านหลัง “นี่แม่หนูน้อย ทำอย่างไรดี”

‘แม่หนูน้อย’ เลิกคิ้วปรายตามองไปยังเบื้องหลังผู้แต่งกายประหลาด สายตาคู่ไหนเลื่อนมาสับกับสตรีตรงหน้า แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ปล่อยไว้”

เสียงนิบซ้ำไร้คลื่นอารมณ์ตอบกลับมา เถียนอิงเถียนย่อกายลงนั่ง แล้ววกน้ำอุ่นที่ฝักสืดอกไม้สีชมพูอ่อนลอยอยู่มาล้างเนื้อล้างตัว เธออดรู้สึกแปลกใจไม่น้อยขณะเคลื่อนไหวตัวเข้าไปใกล้ แม่หนูน้อยมีใบหน้าอ่อนเยาว์ไม่น่าจะเย็นชาได้ถึงเพียงนี้ “นี่แม่หนูน้อย”

ถูกเรียกว่า ‘แม่หนูน้อย’ มาตั้งหลายครั้ง หลีเฟยหลางจึงสำรวจสตรีไม่ทราบนามอีกครั้ง สายน้ำที่ถูกวักมีโลหิตสีแดงเข้มเจือปน เขามองอย่างสนใจอยู่ชั่วอึดใจ ก่อนจะเอ่ยเบาๆ เมื่อเห็นว่าหนึ่งในสี่คนลุกขึ้นมา “ข้างหลัง”

คนน้ำเสียงโทนเดียวพูดสั้นๆ เกียนอิงเทียนก็พยักหน้าเข้าใจ เคลื่อนกายหลบโดยไม่ต้องหันไปมอง แล้ววาดกระบี่ไปด้านหลัง ขณะที่ดวงตาดำจ้องแม่หนูน้อยแสนเยอหยิ่ง เสียงจับดังขึ้น บ่งบอกว่ากระบี่ในมือของเธอฟันกายเนื้อของผู้บุกรุกอย่างจัง

แผ่นหลังเกียนอิงเทียนขึ้นแฉะ กลิ่นคาวโลหิตลอยคลุ้ง เพียงอึดใจเดียวให้หลัง บนผืนน้ำก็สะท้อนเงาของวัตถุคอนข้างกลมเพิ่มขึ้นอีกชิ้นวางอยู่ใกล้เท้า

แม้ร่างไร้วิญญาณของผู้บุกรุกแน่ะไปแล้ว แต่โลหิตยังคงไหลนองไม่ขาดสาย มวลหยดเลือดกองรวมกันแล้วเคลื่อนไปตามพื้นลาดเอียง ผ่านเท้าของเกียนอิงเทียนไหลลงบ่ออาบนํ้ากลางแจ้ง โลหิตเข้มข้นถูกสายน้ำเจือจางจนเป็นสีอ่อนไหลแผ่ออกเป็นวงกว้าง ชั่วประเดี๋ยวบ่อฝั่งที่เธอยืนอยู่ก็เปลี่ยนเป็นสีชาด

“แฉะๆ”

เสียงไอดังขึ้น เกียนอิงเทียนพลิกกายมองแม่หนูน้อยอีกครั้ง ยังมีหลายอย่างติดค้างในใจ “แม่หนูน้อย ขอถามสักหน่อยเถอะ”

หล่เพยเหลางยกกำปั้นหลวมๆ ชิดริมฝีปาก แล้วโอบออกมาเบาๆ “อะไร”

เกียนอิงเทียนครุ่นคิดจนคิ้วคล้ายถักกันเป็นรูปผีเสื้อ พิศมองใบหน้าที่ยังแอบซ่อนอยู่ในเงามืด “ทำไมเสียงแม่หนูทุ่มนั้ล่ะ”

แม่หนูน้อยผู้มีเสียงทุ่มเลื่อนสายตามามอง ความเย็นชาในดวงตานั้นแทบขาดเนื้อเกียนอิงเทียนเป็นริ้วๆ ไม่ทันถามไถ่ให้กระจ่างใจเธอก็หยุดเต้นประหนึ่งถูกสาป เมื่อมือขาวผ่องเอื้อมไปหยิบกระดิ่งมาจากข้างบ่อ คิ้วทั้งสองค่อยๆ ขมวดมุ่นจนแทบชนกันเมื่อสังเกตเห็นว่ามีล่อ มั่น... ชักจะล้ำๆ พิกลกิ้ง!

เสียงกระดิ่งสั้นรัว สวนทางกับมือล่าสั่นและท่อนแขนมีมัดกล้ามเนื้อแบบพอเหมาะพอดีที่เคลื่อนไหวตัวซำๆ

สถานที่สงบเงียบมีเสียงผีเท้าดังขึ้นมาฉับพลัน คนนับสิบวิ่งเข้ามา

ชั่วพริบตาครอบกายของเถียนอิงเถียนก็มีบุรุษในชุดโบราณคล้ายชุดฮั่นฝู และเพียงหนึ่งจิตใจผู้คนเหล่านั้นก็พร้อมใจกันหันปลายกระบี่มาทางร่างเธอ!

เถียนอิงเถียนหลุบตามองปลายกระบี่ เห็นด้านหลังมีคนสองสามคน กำลังช่วยกันจุดโคมไฟ ความมืดมิดจึงค่อยๆ ถูกขับไล่ไป “อะไรกัน นี่ข้ามแม่น้ำเสร็จแล้วคิดจะรื้อสะพานรี”

เห็นท่าที่มาร้ายแล้ว เถียนอิงเถียนก็อดโต้แย้งขึ้นมาไม่ได้

“หวางเย⁸” บุรุษผู้หนึ่งก้าวออกมา อีกทั้งยังชานเรียก และทำความเคารพโดยโค้งคำนับด้วยกิริยาอันเหมาะสม

“ลดกระบี่ลง” ริมฝีปากสวยของ ‘หวางเย’ ขยับ ผู้ซึ่งปลายกระบี่ที่ชี้มาทางเถียนอิงเถียนก็พร้อมใจกันลดลงแล้วเก็บคืนสู่ฝักทันที

“หวางเย...” คิ้วเถียนอิงเถียนขม่นิดๆ มันเป็นคำเรียกของเจ้านายในยุคโบราณที่แปลว่า ‘ท่านอ๋อง!’

‘ท่านอ๋องรี!’ เถียนอิงเถียนครุ่นคิดอยู่ชั่วจิตใจ สายตาลากยาวไปหยุดที่แม่หนูน้อย พิศมองอย่างตั้งใจอีกครั้ง ขณะนั้นเองโคมไฟด้านข้างของแม่หนูน้อยก็ถูกจุดขึ้น แสงสว่างสีเหลืองนวลขับไล่เงามืด ส่องให้เห็นใบหน้าของเธออย่างชัดเจน ดวงตาสีเทาเกือบดำกลืนไปกับรัตติกาล โครงหน้าที่เห็นเลือนรางเมื่อครู่แสดงความสง่าของบุรุษ หาใช่ดงามเจกสตรีเพศ

เถียนอิงเถียนแทบหยุดหายใจ ยกมือขึ้นตบหน้าผาก ขณะที่ร่างนั้นหลุดจากบ่ออาบน้ำ เลื้อยคลมร่วงหล่นเผยให้เห็นแขนงอก มือเถียนอิงเถียนเลื่อนลงมาปิดริมฝีปาก

บรรลัยแล้ว! แม่หนูน้อยของเธอไม่มีนม!

ตอนนี้ใบหน้าเถียนอิงเถียนเหมือนคนเปลือกลืนแมลงวันทั้งฝูงลงคอ มองคนตรงหน้าอย่างตกตะลึง พอย้อนมองรอบกายเธอก็เป็นที่โล่งแจ้ง เห็นชัดว่าคล้ายกับสวนแห่งหนึ่ง สตรีใดต่อให้ใจกล้าหน้าด้าน ก็คงไม่อาจหาญ

⁸ หวางเย แปลว่าท่านอ๋อง คำว่า ‘หวาง’ เป็นตำแหน่งอ๋อง ส่วนคำว่า ‘เย’ แปลว่าท่าน

เปลือยกายอาบนํ้ากลางแจ้งเป็นแน่

เถียนอิงเทียนนะเถียนอิงเทียน ซื่อໄ໊มุกเก็บໄ໊แต่กล່อง เอาໄ໊มุกไป
คืน⁹ เสียแล้ว มองชายหนุ่มเป็นเด็กสาวได้อย่างไรกัน!

หลังคร่ำครวญด้วยจิตใจที่บอบช้ำแล้ว เถียนอิงเทียนก็รู้สึกขัดเขินบ้าง
เล็กน้อย ปฏิเสธไม่ได้ว่าชายหนุ่มผู้นี้มีรูปโฉมเป็นอาวุธอย่างแท้จริง

“เป็นหวาง¹⁰ สบายดี สบายดียิ่งนัก” หลีเฟยหลางตอบบอกรักษ์ด้วย
เสียงทุ้ม พร้อมยกร่างก้าวขึ้นจากบ่ออาบนํ้า

มองจากมุมนี้เถียนอิงเทียนสามารถเห็นเรือนร่างของคนผู้นี้ได้ชัดเจน
ยิ่งนัก ทางแกงแพรสีขาวลู่แนบผิวกำยำ ย้ำให้เห็นอะไร ‘บางอย่าง’ ตรงกึ่งกลาง
ลำตัวได้ชัดแจ้ง

ความสมบูรณ์แบบนั้นทำให้เถียนอิงเทียนเผลอดูตุดุนริมฝีปาก พลัง
พยักหน้าด้วยหัวใจเต้นตึกตัก เอ้อ! มิผิด คนคนนี้เป็นบุรุษจริงๆ

ทั้ง... ยังเป็นชายที่สมบูรณ์แบบไปทั้งตัวอีกด้วย

⁹ ลำนวน ‘ซื่อໄ໊มุกเก็บໄ໊แต่กล່อง เอาໄ໊มุกไปคืน’ มีความหมายตรงกับสำนวนไทยว่า
‘มีตาหามีแวไม่’

¹⁰ ‘เป็นหวาง’ เป็นคำเรียกแทนตัวของเชื้อพระวงศ์ชายที่มียศหวางหรืออ่อง